

UCHWAŁA NR 330/2018
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 28 sierpnia 2018 r.

w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej
wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedem wolnych stanowisk
sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej (M.P. z 2018 r. poz. 633)

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. 2018 r. poz. 389 ze zm.), Krajowa Rada Sądownictwa:

1. przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej:
 - Jacka Piotra Greli,
 - Beaty Marii Janiszewskiej,
 - Marcina Krzysztofa Krajewskiego,
 - Małgorzaty Manowskiej,
 - Joanny Teresy Misztal-Koneckiej,
 - Tomasza Szanciło,
 - Kamila Michała Zaradkiewicza,
2. nie przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej:
 - Lidii Iwony Bagińskiej,
 - Ireneusza Stanisława Gąsiora,
 - Marcina Tomasza Gocłowskiego,
 - Wojciecha Mariusza Goneta,
 - Krzysztofa Grzesiowskiego,
 - Małgorzaty Marii Heller-Kaczmarskiej,
 - Marii Agnieszki Jasińskiej,
 - Ewy Kaniok,
 - Anny Katarzyny Ludwiczynskiej,
 - Przemysława Mijala,
 - Arkadiusza Benedykta Radwana,
 - Jacka Romana Sadomskiego,
 - Arkadiusza Semeniuka,

- Andrzeja Antoniego Sieradzkiego,
- Piotra Skibińskiego,
- Piotra Sokala,
- Pawła Tomasza Tenerowicza,
- Krzysztofa Andrzeja Wesołowskiego,
- Małgorzaty Danuty Wróblewskiej,
- Piotra Tadeusza Zakrzewskiego.

UZASADNIENIE

I

Na siedem wolnych stanowisk sędziego w Sądzie Najwyższym w Izbie Cywilnej, ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 633, zgłosili się:

- Lidia Iwona Bagińska – adwokat,
- Adam Bieranowski – notariusz,
- Ireneusz Stanisław Gąsior – radca prawny,
- Marcin Tomasz Gocłowski – radca Prokuraturii Generalnej RP
- Wojciech Mariusz Gonet – pracownik naukowy,
- Jacek Piotr Grela – sędzia sądu apelacyjnego,
- Krzysztof Grzesiowski – radca prawny,
- Małgorzata Maria Heller-Kaczmarska – adwokat,
- Andrzej Marian Janiak – radca prawny,
- Beata Maria Janiszewska – sędzia sądu okręgowego,
- Maria Agnieszka Jasińska – radca prawny,
- Anna Maria Jędrzejewska – notariusz,
- Ewa Kaniok – sędzia sądu apelacyjnego,
- Marcin Krzysztof Krajewski – radca prawny,
- Anna Katarzyna Ludwicyńska – sędzia sądu rejonowego,
- Małgorzata Manowska – sędzia sądu apelacyjnego,
- Piotr Migaj – adwokat,
- Przemysław Mijał – radca prawny,
- Joanna Teresa Misztal-Konecka – sędzia sądu okręgowego,
- Mateusz Józef Pilich – pracownik naukowy

- Arkadiusz Benedykt Radwan – pracownik naukowy,
- Jacek Roman Sadowski – sędzia sądu apelacyjnego,
- Dorota Saja – radca prawny,
- Arkadiusz Semeniuk – sędzia sądu okręgowego,
- Andrzej Antoni Sieradzki – adwokat,
- Piotr Skibiński – notariusz,
- Piotr Sokal – radca prawny,
- Tomasz Szanciło – sędzia sądu apelacyjnego,
- Paweł Tomasz Tenerowicz – radca prawny,
- Krzysztof Andrzej Wesołowski – radca prawny,
- Małgorzata Danuta Wróblewska – notariusz,
- Piotr Tadeusz Zakrzewski – pracownik naukowy,
- Kamil Michał Zaradkiewicz – pracownik naukowy oraz
- Bartosz Łukasz Zawisła – adwokat.

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałami z 9 sierpnia 2018 r. i 23 sierpnia 2018 r. – w związku z cofnięciem zgłoszenia – umorzyła postępowania wszczęte na skutek zgłoszenia następujących kandydatów:

- Adama Bieranowskiego,
- Andrzeja Mariana Janiaka,
- Mateusza Józefa Pilicha.

Uchwałami z dnia 9 sierpnia 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa pozostawiła bez rozpoznania zgłoszenia następujących kandydatów:

- Anny Marii Jędrzejewskiej,
- Piotra Migaja,
- Doroty Sai,
- Bartosza Łukasza Zawisłana.

II

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego

powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady.

Krajowa Rada Sądownictwa, działając na podstawie art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 389, ze zm.; dalej: ustawa o KRS), uchwałą nr 293/2018/O z dnia 9 sierpnia 2018 r. wezwała wyżej wymienionych uczestników postępowania do osobistego stawiennictwa na posiedzeniu zespołu członków KRS (wezwanie nie obejmowało osób, które cofnęły zgłoszenia oraz osób, których zgłoszenia pozostawiono bez rozpoznania).

Minister Sprawiedliwości w piśmie z 16 sierpnia 2018 r. poinformował, że nie będzie przedstawiał opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy o KRS.

Na posiedzeniach w dniach 22 sierpnia 2018 r. i 27 sierpnia 2018 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, przeanalizował je, omówił wszystkich kandydatów i przeprowadził rozmowy z tymi osobami, które przybyły na rozmowę. W posiedzeniach zespołu nie uczestniczyli przedstawiciele Naczelnej Rady Adwokackiej, Krajowej Rady Notarialnej, Krajowej Rady Radców Prawnych oraz Prezesa Prokuraturii Generalnej RP, którzy o terminie zostali zawiadomieni. Podczas głosowania poszczególni kandydaci uzyskali następującą liczbę głosów:

1. Jacek Piotr Grela – 4 „za”, 1 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”,
2. Małgorzata Manowska – 5 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”,
3. Wojciech Mariusz Gonet – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,
4. Marcin Krzysztof Krajewski – 5 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”,
5. Arkadiusz Semeniuk – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,
6. Tomasz Szanciło – 5 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”,
7. Krzysztof Grzesiowski – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,
8. Ireneusz Stanisław Gąsior – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,
9. Przemysław Mijał – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,
10. Ewa Kaniok – 1 „za”, 0 „przeciw”, 4 „wstrzymujące się”,
11. Marcin Tomasz Gocłowski – 5 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”,
12. Joanna Teresa Misztal-Konecka – 2 „za”, 0 „przeciw”, 3 „wstrzymujące się”,
13. Piotr Skibiński – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,
14. Krzysztof Andrzej Wesołowski – 0 „za”, 2 „przeciw”, 3 „wstrzymujące się”,
15. Beata Maria Janiszewska – 5 „za”, 0 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się”,
16. Kamil Michał Zaradkiewicz – 4 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”,
17. Paweł Tomasz Tenerowicz – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,

18. Piotr Sokal – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,
19. Małgorzata Danuta Wróblewska – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,
20. Lidia Iwona Bagińska – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,
21. Piotr Tadeusz Zakrzewski – 4 „za”, 0 „przeciw”, 1 „wstrzymujący się”,
22. Jacek Roman Sadowski – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,
23. Maria Agnieszka Jasińska – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,
24. Anna Katarzyna Ludwicyńska – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,
25. Małgorzata Maria Heller-Kaczmarek – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,
26. Arkadiusz Benedykt Radwan – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”,
27. Andrzej Antoni Sieradzki – 0 „za”, 0 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”.

W wyniku powyższego głosowania zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa na siedem wolnych stanowisk sędziego w Sądzie Najwyższym w Izbie Cywilnej następujących ośmiu kandydatów:

- Jacka Piotra Greli,
- Małgorzaty Manowskiej,
- Marcina Krzysztofa Krajewskiego,
- Tomasza Szanciło,
- Marcina Tomasza Gocłowskiego,
- Beaty Marii Janiszewskiej,
- Kamila Michała Zaradkiewicza,
- Piotra Tadeusza Zakrzewskiego.

Przedstawiając powyższe, zespół kierował się dyspozycją art. 35 ustawy o KRS, zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, a także ich dorobek naukowy. Zespół wziął pod uwagę również wymagania stawiane kandydatom przez art. 30 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r. poz. 5, ze zm.; dalej: ustawa o SN), oceniając przede wszystkim nieskazitelność charakteru kandydatów, posiadany przez nich poziom wiedzy prawniczej oraz ich doświadczenie na stanowiskach wymienionych w tym przepisie.

W uzasadnieniu stanowiska zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa stwierdził, że rekomendowani kandydaci spełniają wszystkie ustawowe kryteria, o których mowa w art. 30 ustawy o SN oraz w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

III

Podjmując niniejszą uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się kryteriami określonymi w art. 30 ustawy o SN oraz w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS. Rada uwzględniła, że wymagania stawiane kandydatom do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego łączą przesłanki ogólne, zawsze obowiązujące przy powołaniu na stanowisko sędziego, z kilkoma wymaganiami szczególnymi, które odnoszą się wyłącznie do sędziów Sądu Najwyższego. Szczególnej ocenie Rady podlega spełnianie przez kandydatów przesłanek określonych w art. 30 § 1 pkt 4 i 6 ustawy o SN. Rada ocenia również, czy doświadczenie kandydata na stanowiskach, o których mowa w art. 30 § 1 pkt 8 ustawy o SN albo jego działalność naukowa (art. 30 § 2 ustawy o SN) daje rękojmię prawidłowego sprawowania urzędu sędziego Sądu Najwyższego w izbie, do której prowadzony jest nabór.

Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że wszyscy kandydaci, których zgłoszenia rozpatrzono w niniejszej uchwale, spełniają kryteria określone w art. 30 ustawy o SN w stopniu wystarczającym dla skutecznego zgłoszenia kandydatur Radzie w trybie art. 31 ustawy o SN.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na siedem stanowisk sędziego Sądu Najwyższego zostaną przedstawione kandydatury:

- Jacka Piotra Greli,
- Beaty Marii Janiszewskiej,
- Marcina Krzysztofa Krajewskiego,
- Małgorzaty Manowskiej,
- Tomasza Szanciło,
- Joanny Teresy Misztal-Koneckiej,
- Kamila Michała Zaradkiewicza.

Krajowa Rada Sądownictwa podzieliła stanowisko zespołu członków odnośnie kandydatur Jacka Piotra Greli, Beaty Marii Janiszewskiej, Marcina Krzysztofa Krajewskiego, Małgorzaty Manowskiej, Tomasza Szanciło i Kamila Michała Zaradkiewicza. Jednocześnie Rada uznała, że kandydatura Joanny Teresy Misztal-Koneckiej, w wyższym stopniu wypełnia

kryteria wyboru niż rekomendowane przez zespół kandydatury Marcina Tomasza Gocłowskiego i Piotra Tadeusza Zakrzewskiego.

W ocenie Rady, spośród wszystkich kandydatur rozpatrywanych w tym postępowaniu, wskazane wyżej osoby w najwyższym stopniu spełniają wszystkie – oceniane łącznie – wymagania stawiane kandydatom do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej. W odniesieniu do tych kandydatur, Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, co następuje.

Jacek Piotr Grela urodził się 6 marca 1967 r. w Szczecinku. W 1993 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. Po odbyciu w latach 1993-1995 aplikacji sądowej w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy, we wrześniu 1995 r. złożył egzamin sędziowski z wynikiem dobrym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości, z dniem 1 października 1995 r. został mianowany asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy, w którym orzekał kolejno w III Wydziale Karnym (do 30 czerwca 1996 r.), V Wydziale Rodzinnym i Nieletnich (od 1 lipca 1996 r. do 30 listopada 1996 r.) oraz II Wydziale Cywilnym (od 1 grudnia 1996 r.). Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 21 lipca 1997 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Bydgoszczy. Orzekał w sprawach cywilnych. Na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości od 15 kwietnia 1999 r. był delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w Bydgoszczy, w którym wykonywał obowiązki orzecznicze w I Wydziale Cywilnym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 26 września 2001 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Bydgoszczy. W Sądzie tym nadal orzekał w I Wydziale Cywilnym. Na podstawie decyzji Prezesa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, w latach 2005-2008 orzekał w ramach delegacji, na pojedynczych sesjach w tym Sądzie. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 4 września 2008 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku. Orzekał w I Wydziale Cywilnym i V Wydziale Cywilnym tego Sądu. W latach 2011-2018 pełnił funkcję pełnomocnika do spraw wdrożeń systemów informatycznych w Sądzie Apelacyjnym w Gdańsku. Od 2009 r. współpracuje z Krajową Szkołą Sądownictwa i Prokuratury, obecnie jako wykładowca. Decyzją Ministra Sprawiedliwości, od 1 stycznia 2015 r. do 31 marca 2015 r., został delegowany do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym, w którym orzekał w Izbie Cywilnej. Od 1 kwietnia 2016 r. do 20 września 2017 r. pełnił funkcję Wiceprezesa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku oraz funkcję Zastępcy Przewodniczącego IV Wydziału

Wizytacji tego Sądu. Od 21 września 2017 r. pełni funkcję Prezesa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, a od 1 października 2017 r. także funkcję Przewodniczącego IV Wydziału Wizytacji tego Sądu. Był wykładowcą w ramach szkoleń aplikacyjnych organizowanych przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy. Prowadził zajęcia z aplikantami adwokackimi i radcowskimi, a także wykłady dla sędziów, adwokatów i radców prawnych także z zakresu prawa cywilnego materialnego i postępowania cywilnego. Od kilku lat jest powoływany w skład komisji egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminu sędziowskiego. Uczestniczył także w egzaminach państwowych w zakresie aplikacji adwokackiej i radcowskiej. Brał udział w licznych szkoleniach zawodowych i konferencjach. Jest autorem kilku publikacji z zakresu prawa cywilnego, w tym artykułów „Podział *quoad usum* na tle ustawy o własności lokali” i „Dopuszczenie właściciela wyodrębnionego lokalu do współposiadania”. Podnosi kwalifikacje przez udział w szkoleniach zawodowych organizowanych między innymi przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, Jacek Piotr Grela w bardzo wysokim stopniu spełnia wszelkie ustawowe przesłanki do wystąpienia z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej. Zasadniczym rysem tej kandydatury jest łączenie pracy orzeczniczej z działalnością dydaktyczno-szkoleniową. Kandydat posiada bogate, wieloletnie, ponad dwudziestoletnie, doświadczenie orzecznicze zdobyte w trakcie pracy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy, Sądzie Okręgowym w Bydgoszczy, Sądzie Apelacyjnym w Gdańsku oraz w ramach trzymiesięcznej delegacji w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego. Już w opinii podsumowującej jego delegację w Sądzie Najwyższym podkreślono poziom kwalifikacji SSA Jacka Piotra Greli jako odpowiadający wymogom dla sędziego Sądu Najwyższego. Na podkreślenie zasługuje, że przez wszystkie lata aktywności zawodowej orzekał konsekwentnie w sprawach cywilnych. Uzyskał tym samym, niezależnie od posiadanej wiedzy teoretycznej, głębokie doświadczenie praktyczne w zakresie stosowania przepisów prawa cywilnego i procedury cywilnej. Obowiązki te od wielu lat łączy efektywnie z pełnieniem odpowiedzialnych funkcji administracyjnych w sądach (od kilku lat był początkowo Wiceprezesem a następnie Prezesem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku) oraz z działalnością dydaktyczną związaną między innymi ze szkoleniem aplikantów (wykłady, udział w komisjach egzaminacyjnych w zakresie egzaminu sędziowskiego, adwokackiego i radcowskiego), sędziów, adwokatów, radców prawnych. O wysokim poziomie wiedzy i kwalifikacji zawodowych kandydata świadczą także publikacje jego autorstwa, w tym wskazane wyżej artykuły „Podział *quoad usum* na tle

ustawy o własności lokali” i „Dopuszczenie właściciela wyodrębnionego lokalu do współposiadania”, mające znaczenie dla praktyki orzeczniczej.

Beata Maria Janiszewska urodziła się 25 października 1969 r. w Pankach. W 1994 r. ukończyła wyższe studia w Instytucie Dziennikarstwa Wydziału Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego z oceną bardzo dobrą. W 1996 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą z wyróżnieniem. Po odbyciu w latach 1996-1999 aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie złożyła, we wrześniu 1999 r., egzamin sędziowski z wynikiem celującym, z pierwszą lokatą w okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z dniem 1 kwietnia 2000 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Pragi w Warszawie, w którym orzekała w I Wydziale Cywilnym. W 2002 r. uzyskała stopień naukowy doktora nauk prawnych na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej pt.: „Koncepcje dobrej wiary w przepisach prawa rzeczowego”. Od 1 października 2002 r. jest zatrudniona w Instytucie Prawa Cywilnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego na stanowisku adiunkta. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 4 grudnia 2002 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi w Warszawie. Od 1 maja 2005 r. do 31 października 2010 r. była delegowana do pełnienia obowiązków asystenta sędziego w Sądzie Najwyższym. W 2006 r. otrzymała Nagrodę Rektora Uniwersytetu Warszawskiego za działalność naukową i badawczą. Od 2009 r. pełni funkcję sekretarza Rady Programowej czasopisma Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego „Studia Iuridica”. Decyzją Ministra Sprawiedliwości, z dniem 1 stycznia 2011 r., została delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w Warszawie, w którym orzekała w II Wydziale Cywilnym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 stycznia 2012 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie. Początkowo nadal orzekała w II Wydziale Cywilnym, a obecnie orzeka w IV Wydziale Cywilnym Odwoławczym tego Sądu. Była wielokrotnie delegowana do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego z 13 października 2014 r. na podstawie rozprawy habilitacyjnej pt.: „Zgoda na udzielenie świadczenia zdrowotnego. Ujęcie wewnątrzsystemowe” uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych. Prowadziła szkolenia zawodowe, między innymi dla sędziów. Brała udział w licznych

konferencjach naukowych, seminariach oraz posiedzeniach kół naukowych. Jest autorką i współautorką licznych publikacji naukowych, w tym monografii i artykułów, z zakresu prawa cywilnego (dotyczących między innymi zagadnień klauzul generalnych, dobrej wiary, ciężaru dowodu, ochrony dóbr osobistych, współwłasności, użytkowania wieczystego, zasiedzenia, służebności) i prawa medycznego (np. książka pt.: „Zgoda na udzielenie świadczenia zdrowotnego. Ujęcie wewnątrzsystemowe”). Jest także autorką glos do orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, Sądu Najwyższego, Sądu Apelacyjnego w Katowicach i Sądu Okręgowego w Warszawie.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, Beata Maria Janiszewska w bardzo wysokim stopniu spełnia ustawowe przesłanki uprawniające ją do ubiegania się o stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej. Kandydatka posiada wieloletnie doświadczenie orzecznicze (sprawy cywilne) zdobyte w trakcie pracy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Pragi w Warszawie i w Sądzie Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie. Jej atutem jest kilkuletnie doświadczenie w pracy na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Najwyższym, w czasie którego poznała od strony praktycznej specyfikę pracy w Izbie Cywilnej. Od wielu lat zajmuje się także pracą naukowo-dydaktyczną jako adiunkt w Instytucie Prawa Cywilnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Ponadto uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych, a potwierdzeniem wyróżniającej wiedzy z zakresu prawa cywilnego, są liczne publikacje jej autorstwa, w tym glosy do orzeczeń sądowych. Zasadniczym rysem tej kandydatury jest nie tylko łączenie praktyki orzeczniczej w sądach powszechnych z działalnością dydaktyczną i naukową, ale też praktyczne przygotowanie do pracy w Sądzie Najwyższym uzyskane w ramach wieloletniego stażu asystenckiego w Izbie Cywilnej.

Marcin Krzysztof Krajewski urodził się 5 października 1971 r. w Szczecinie. W 1995 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą z wyróżnieniem. Po odbyciu w latach 1995-1998 aplikacji radcowskiej w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie, w październiku 1998 r. złożył egzamin radcowski z oceną bardzo dobrą minus. W latach 1995–1999 odbył studia doktoranckie na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z 29 października 1998 r. został wpisany na listę radców prawnych. Od 1 marca 1999 r. wykonuje zawód radcy prawnego, od 1 października 1999 r. do 31 lipca 2002 r. w ramach własnej kancelarii radcy prawnego, a od 11 marca 2002 r. jako wspólnik spółki cywilnej Maciesowicz i Krajewski Spółka Adwokacko-Radcowska. W 1999 r.

na podstawie rozprawy doktorskiej pt.: „Umowa przedwstępna w polskim prawie cywilnym”, uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych i podjął zatrudnienie na stanowisku adiunkta w Katedrze Prawa Cywilnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 2003-2005 był członkiem Zespołu Problemowego Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego do spraw reformy przepisów dotyczących umowy ubezpieczenia w Kodeksie cywilnym. W latach 2005-2007 pełnił funkcję eksperta, przedstawiciela rządu w pracach parlamentarnych nad nową regulacją umowy ubezpieczenia w Kodeksie cywilnym. W latach 2007-2009 był członkiem Zespołu Problemowego Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego do spraw przepisów regulujących czynności prawne w projektowanym nowym kodeksie cywilnym. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 10 grudnia 2012 r. na podstawie przedstawionej rozprawy habilitacyjnej pt.: „Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej według Kodeksu cywilnego” uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych. W 2016 r. prowadził w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury cykl szkoleń dla sędziów. Prowadził również badania naukowe, w ramach Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości, nad praktyką sądów w zakresie: w 2016 r. dochodzenia roszczeń o naprawienie szkody w wysokości kosztów najmu pojazdu zastępczego, w 2017 r. szkody na mieniu wynikającej z wypadków komunikacyjnych. W 2018 r. prowadził badania w Instytucie Maxa Plancka w Hamburgu w zakresie aspektów prawnych pośrednictwa ubezpieczeniowego. Posiada doświadczenie arbitrażowe, m.in. jako: Prezes Sądu Polubownego przy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, arbiter Światowej Organizacji Własności Intelektualnej, arbiter Sądu Polubownego do spraw Domen Internetowych przy Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji. Jest autorem licznych artykułów z zakresu prawa cywilnego i glos, współautorem komentarza do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, autorem komentarza do przepisów o umowie ubezpieczenia.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, Marcin Krzysztof Krajewski w bardzo wysokim stopniu spełnia wszelkie ustawowe przesłanki do wystąpienia z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej. Zasadniczym rysem tej kandydatury jest łączenie praktyki prawniczej z działalnością naukową na bardzo wysokim poziomie. Szereg monografii kandydata, w szczególności dotyczących umowy przedwstępnej i umowy ubezpieczenia należy do cywilistycznej klasyki. Pozycje eksperckie kandydata w zakresie prawa ubezpieczeniowego należy ocenić jako wybitne. Znakomite wrażenie na zespole członków

Krajowej Rady Sądownictwa zrobiła rozmowa z kandydatem, w toku której wykazał umiejętność prostego tłumaczenia nawet bardzo złożonych zagadnień. Marcin Krzysztof Krajewski posiada wieloletnie doświadczenie zdobyte podczas wykonywania zawodu radcy prawnego (zajmuje się sprawami cywilnymi między innymi prawem autorskim), a także doświadczenie jako arbiter, między innymi, Światowej Organizacji Własności Intelektualnej. Wykonując zawód radcy prawnego zdobył odpowiednie umiejętności w zakresie wykładni i stosowania prawa. Wykaz spraw prowadzonych przez Kancelarię Prawną kandydata obejmuje kilkaset pozycji przed wieloma sądami w Polsce, sądami różnych szczebli, w tym bardzo często przed Sądem Najwyższym i Naczelnym Sądem Administracyjnym. Na uwagę zasługuje również jego praca na stanowisku adiunkta w Katedrze Prawa Cywilnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, prowadzenie badań naukowych w Instytucie Wymiaru Sprawiedliwości (mających znaczenie dla praktyki sądów), jak również dwukrotny udział w pracach Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego. Ponadto uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych, a potwierdzeniem jego znacznego dorobku naukowego i wyróżniającej wiedzy z zakresu prawa cywilnego, są liczne publikacje, w tym glosy do orzeczeń sądowych.

Małgorzata Manowska urodziła się 22 września 1964 r. w Warszawie. W 1992 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Warszawie złożyła, we wrześniu 1994 r., egzamin sędziowski z wynikiem celującym. W latach 1994-1996 była asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Pragi w Warszawie. Powierzone obowiązki orzecznicze wykonywała w I Wydziale Cywilnym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 października 1996 r. została powołana na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi w Warszawie. W latach 1996-2000 jako sędzia nadal orzekała w I Wydziale Cywilnym tego Sądu. W latach 1998-1999 pełniła funkcję Przewodniczącej tego Wydziału. W latach 1999-2004 orzekała w V Wydziale Cywilnym-Odwoławczym Sądu Okręgowego w Warszawie, początkowo na podstawie delegacji, a następnie z racji powołania postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 maja 2000 r. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie. Dodatkowo od 2001 r. do 2004 r. pełniła obowiązki sędziego wizytatora do spraw cywilnych w XIX Wydziale Wizytacyjnym Sądu Okręgowego w Warszawie. Na podstawie rozprawy doktorskiej pt.: „Postępowanie nakazowe w procesie cywilnym”, uzyskała stopień naukowy doktora nauk prawnych, nadany uchwałą Rady Naukowej Instytutu Prawa Cywilnego Uniwersytetu

Warszawskiego z dnia 25 czerwca 2001 r. Od 2002 r. orzekała w I Wydziale i VI Wydziale Cywilnym Sądu Apelacyjnego w Warszawie, początkowo na podstawie delegacji, a następnie z racji powołania, postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 16 lutego 2004 r. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Od maja 2007 r. do listopada 2007 r. była Podsekretarzem Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości. Na podstawie dotychczasowego dorobku naukowego oraz rozprawy habilitacyjnej pt.: „Wznowienie postępowania w procesie cywilnym”, uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych, nadany uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 11 października 2010 r. W latach 2011-2013 była zatrudniona jako profesor w Wyższej Szkole Humanitas w Sosnowcu. Od października 2013 r. jest zatrudniona jako profesor nadzwyczajny na Uczelni Łazarskiego w Warszawie. Od stycznia 2016 r. jest Dyrektorem Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury. Prowadziła zajęcia m.in. ze studentami prawa, aplikantami radcowskimi, notarialnymi oraz adwokackimi. Jest autorką i współautorką licznych naukowych publikacji książkowych, a także artykułów w czasopiśmie naukowych. Są to publikacje dotyczące między innymi postępowania nakazowego w procesie cywilnym, apelacji w postępowaniu cywilnym, wznowienia postępowania cywilnego, kosztów procesu, kosztów sądowych oraz ustania małżeństwa. Brała udział w konferencjach naukowych.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, Małgorzata Manowska w bardzo wysokim stopniu spełnia wszelkie ustawowe przesłanki do wystąpienia z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej. Kandydatka posiada wieloletnie doświadczenie orzecznicze zdobyte w trakcie pracy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Pragi w Warszawie, Sądzie Okręgowym w Warszawie i Sądzie Apelacyjnym w Warszawie. Obowiązki te z powodzeniem łączyła z pełnieniem funkcji administracyjnych w sądach, Ministerstwie Sprawiedliwości i Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury. Bogate doświadczenie praktyczne w zakresie stosowania przepisów prawa cywilnego materialnego i procesowego kandydatki uzupełnia jej działalność na niwie naukowo-dydaktycznej. Kandydatka od wielu lat pracuje jako profesor początkowo, krótko w Wyższej Szkole Humanitas w Sosnowcu, a obecnie na Uczelni Łazarskiego w Warszawie. Uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych, a potwierdzeniem jej znacznego dorobku naukowego i wyróżniającej wiedzy z zakresu prawa cywilnego, są liczne publikacje. Zasadniczym rysem tej kandydatury jest połączenie wieloletniej praktyki orzeczniczej w wymagających ze względu na problematykę i obciążenia sądach warszawskich z konsekwentną działalnością naukową, także o wybitnym znaczeniu

praktycznym oraz umiejętność pogodzenia tej działalności z pełnieniem odpowiedzialnych funkcji administracyjnych (Podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości w 2007 r., Dyrektor w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury od 2016 r.). Monografie kandydatki należą do klasycznych pozycji postępowania cywilnego i stanowią istotną pomoc w praktyce sądowego stosowania prawa. Jeżeli prześledzić osiągnięcia kandydatki poczynając od studiów, ocen na aplikacji sędziowskiej, wyniku z egzaminu sędziowskiego oraz opinii z dalszej pracy zawodowej to wyraźnie można dostrzec w działaniach kandydatki rys perfekcjonizmu pozwalający, dzięki zdolności i pracowitości osiągnąć, bardzo wysoki poziom kompetencji zawodowych, właśnie takich jakich oczekuje się od sędziów Sądu Najwyższego.

Joanna Teresa Misztal-Konecka urodziła się 31 lipca 1976 r. w Lublinie. W 2000 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą z wyróżnieniem. W 2001 r. ukończyła wyższe studia historyczne na Wydziale Nauk Humanistycznych tego Uniwersytetu również z oceną bardzo dobrą z wyróżnieniem. W roku akademickim 2000/2001 była zatrudniona na stanowisku asystenta w Katedrze Historii Administracji tego Uniwersytetu. Po odbyciu w latach 2001-2003 aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w Lublinie złożyła, w kwietniu 2003 r., egzamin sędziowski z wynikiem bardzo dobrym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w Lublinie, w którym pełniła obowiązki w XIV Zamiejscowym Wydziale Grodzkim z siedzibą w Łęcznej i w XVI Zamiejscowym Wydziale Grodzkim z siedzibą w Świdniku. Uchwałą Rady Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego z 19 kwietnia 2005 r. na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej pt.: „Incestum w prawie rzymskim”, uzyskała stopień naukowy doktora nauk prawnych. W latach 2005-2010 pracowała w Instytucie Prawa Wydziału Zamiejscowego Prawa i Nauk o Gospodarce Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w Stalowej Woli, początkowo jako asystent, a następnie jako adiunkt. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 19 marca 2007 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Lublinie. W Sądzie tym orzekała kolejno w: XVI Zamiejscowym Wydziale Grodzkim z siedzibą w Świdniku, V Wydziale Rodzinnym i Nieletnich (od 1 listopada 2007 r.), II Wydziale Cywilnym (od 8 marca 2008 r.), XIII Wydziale Cywilnym (od 1 stycznia 2010 r.), ponownie II Wydziale Cywilnym (od 1 lipca 2010 r.). Od 1 października 2010 r. do 31 maja 2012 r. była zatrudniona w Katedrze Prawa

Rzymskiego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Decyzją Ministra Sprawiedliwości, w związku ze zniesieniem Sądu Rejonowego w Lublinie, została z dniem 1 stycznia 2011 r. przeniesiona na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku, w którym orzekała w I Wydziale Cywilnym, pełniąc w latach 2011–2015 funkcję Przewodniczącej tego Wydziału. Uchwałą Rady Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II z 13 marca 2012 r. na podstawie przedstawionej rozprawy habilitacyjnej pt.: „Bigamia w prawie rzymskim” uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie prawa. Na tym Uniwersytecie: z dniem 1 czerwca 2012 r. objęła funkcję kierownika Katedry Postępowania Cywilnego Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji, od 1 października 2013 r. zatrudniona jest na stanowisku profesora nadzwyczajnego, a od 31 sierpnia 2016 r. pełni funkcję Dyrektora Instytutu Prawa. W latach 2013-2014, na podstawie decyzji Prezesa Sądu Apelacyjnego w Lublinie orzekała na pojedynczych sesjach w II Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w Lublinie. Na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości, od 1 marca 2015 r. do 9 października 2015 r. orzekała w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w Lublinie. Pełniła obowiązki w II Wydziale Cywilnym Odwoławczym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 września 2016 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Lublinie. Orzeka w II Wydziale Cywilnym Odwoławczym tego Sądu. W 2017 r. była wielokrotnie delegowana przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Lublinie do pełnienia obowiązków sędziego w tym Sądzie. Była organizatorem VIII Polsko-Hiszpańskiej Konferencji Europejskiej Tradycji prawnej na temat „Efektywna ochrona sądowa – rzymskie korzenie i instytucje współczesne”. Odebrała zagraniczne staże naukowe w 2017 r. w Gruzji i w 2018 r. w Hiszpanii. Należy do Towarzystwa Naukowego Procesualistów Cywilnych. Jest członkiem Rady Naukowej Journal of Modern Science oraz członkiem Grupy Polskiej Stowarzyszenia Prawa Międzynarodowego. Otrzymała medal brązowy Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej za długoletnią służbę oraz nagrodę Rektora Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II za wyróżniającą się rozprawę habilitacyjną. Jest wykładowcą Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury. Jest autorem licznych publikacji, w tym trzech monografii, czterech podręczników, osiemdziesięciu trzech artykułów naukowych, a także siedmiu glos.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, Joanna Teresa Misztal-Konecka w pełni spełnia ustawowe przesłanki uprawniające ją do ubiegania się o stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej. Joanna Teresa Misztal-Konecka posiada wieloletnie

doświadczenie orzecznicze zdobyte w trakcie pracy w Sądzie Rejonowym w Lublinie, Sądzie Rejonowym Lublin-Wschód w Lublinie, Sądzie Okręgowym w Lublinie i Sądzie Apelacyjnym w Lublinie. Obowiązki wykonywała głównie w wydziałach cywilnych. Bogate doświadczenie w zakresie stosowania przepisów prawa cywilnego materialnego i procesowego łączy z wieloletnią pracą naukowo-dydaktyczną na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II. Uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych, a jej szeroka wiedza z zakresu prawa cywilnego znajduje wyraz w licznych publikacjach.

Tomasz Szanciło urodził się 2 sierpnia 1975 r. w Białymstoku. W 2000 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa Uniwersytetu w Białymstoku, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. W 2001 r. ukończył wyższe studia na kierunku ekonomia na Wydziale Ekonomicznym Uniwersytetu w Białymstoku, z oceną bardzo dobrą. Po odbyciu w latach 2000-2003 aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w Białymstoku złożył, w kwietniu 2003 r., egzamin sędziowski z oceną bardzo dobrą. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego z 31 maja 2004 r. na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej pt.: „Formy prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce przez podmioty zagraniczne” uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa. Od 1 czerwca 2003 r. do 25 września 2003 r. pracował jako asystent sędziego w Sądzie Apelacyjnym w Białymstoku. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z dniem 1 października 2003 został mianowany asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, w którym orzekał początkowo w XVII Wydziale Gospodarczym do spraw upadłościowo-naprawczych, a następnie w XIV Wydziale Gospodarczym. Po zniesieniu Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie z dniem 31 grudnia 2005 r. kontynuował pracę orzeczniczą VIII Wydziale Gospodarczym nowoutworzonego Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, przy czym od 9 maja 2006 r. do 28 lutego 2007 r. pełnił obowiązki Zastępcy Przewodniczącego tego Wydziału. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 12 września 2007 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie. Nadal orzekał w VIII Wydziale Gospodarczym tego Sądu. Od 2009 r. prowadzi zajęcia dla aplikantów radcowskich jako wykładowca w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie. Na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości od 1 grudnia 2009 r. do 30 listopada 2011 r. był delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w Warszawie, przy czym do 14 października 2011 r. w wymiarze jednej sesji w miesiącu, a od 15 października 2011 r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Orzekał początkowo w XVII Wydziale – Sądzie

Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a od 15 października 2011 r. w XVI Wydziale Gospodarczym. W latach 2010-2015 był zatrudniony jako adiunkt, kolejno w: Wyższej Szkole Administracyjno-Społecznej w Warszawie (marzec 2010 r. – wrzesień 2011 r.), Europejskiej Wyższej Szkole Prawa i Administracji w Warszawie (październik 2011 r. – wrzesień 2013 r.), Uczelni Techniczno-Handlowej im. Heleny Chodkowskiej w Warszawie (październik 2013 r. – styczeń 2015 r.) i w Wyższej Szkole Menadżerskiej w Warszawie (marzec 2015 r. – czerwiec 2015 r.). Od 2011 r. prowadzi wykłady i ćwiczenia dla aplikantów aplikacji ogólnej w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury. Na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości, z dniem 1 grudnia 2011 r. został delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w Warszawie na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy. Orzekał w XVI Wydziale Gospodarczym Sądu Okręgowego w Warszawie. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 stycznia 2013 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie. Orzekał nadal w XVI Wydziale Gospodarczym tego Sądu. W latach 2013-2016, na podstawie decyzji Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie, orzekał wielokrotnie na jednodniowych delegacjach w I Wydziale Cywilnym tego Sądu. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 13 kwietnia 2015 r. na podstawie przedstawionej rozprawy habilitacyjnej pt.: „Odpowiedzialność kontraktowa przewoźnika przy przewozie drogowym przesyłek towarowych” uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie prawa. Od 1 października 2015 r. jest zatrudniony jako profesor nadzwyczajny w Akademii Leona Koźmińskiego w Warszawie. Na podstawie Decyzji Ministra Sprawiedliwości, od 1 kwietnia 2016 r. orzekał w ramach stałej delegacji w VI Wydziale Cywilnym Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 marca 2017 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Orzekał nadal VI Wydziale Cywilnym, a od 1 października 2017 r. wykonuje obowiązki w VII Wydziale Gospodarczym tego Sądu. Kandydat prowadził liczne wykłady (m.in. na studiach podyplomowych w Instytucie Nauk Ekonomicznych Polskiej Akademii Nauk, na wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego), a także warsztaty i szkolenia dla sędziów. Zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 5 lutego 2016 r. został powołany do składu Komisji Egzaminacyjnej nr 5 do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego w 2016 r. z siedzibą w Warszawie. W latach 2016-2017 brał udział w spotkaniach roboczych poświęconych wymianie uwag do projektu nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego organizowanych przez Departament Sądów, Organizacji i Analiz

Wymiaru Sprawiedliwości Ministerstwa Sprawiedliwości. Był organizatorem konferencji naukowej na Uczelni techniczno-Handlowej im. Heleny Chodkowskiej w Warszawie na temat „Prawo przewozowe w transporcie lądowym krajowym i międzynarodowym”. Jest autorem kilkudziesięciu publikacji, między innymi z zakresu prawa cywilnego, gospodarczego i postępowania cywilnego oraz autorem kilkunastu glos.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, Tomasz Szanciło w bardzo wysokim stopniu spełnia wszelkie ustawowe przesłanki do wystąpienia z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej. Tomasz Szanciło posiada wieloletnie doświadczenie orzecznicze zdobyte w trakcie pracy w Sądzie Rejonowym dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, Sądzie Okręgowym w Warszawie i Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, w których wykonywał obowiązki w pionie cywilnym. Działalność orzeczniczą od wielu lat łączy z działalnością naukowo-dydaktyczną. Był adiunktem w kilku uczelniach wyższych, a obecnie jest profesorem nadzwyczajnym w Akademii Leona Koźmińskiego w Warszawie. Uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych, a publikacje, których jest autorem w pełni potwierdzają wysoki poziom jego wiedzy z zakresu prawa cywilnego.

Kamil Michał Zaradkiewicz urodził się 14 maja 1972 r. w Warszawie. W 1997 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie Warszawskim, uzyskując tytuł magistra prawa z oceną bardzo dobrą. Od 1 października 1998 r. do 31 grudnia 2006 r. był zatrudniony w Instytucie Wymiaru Sprawiedliwości, początkowo na stanowisku asystenta, a od 1 lipca 2000 r. na stanowisku adiunkta. W latach 1999-2014 aktywnie uczestniczył w pracach legislacyjnych – współpracował z Komisją Kodyfikacyjną Prawa Cywilnego. Uchwałą Rady Naukowej Instytutu Prawa Cywilnego Uniwersytetu Warszawskiego z 27 czerwca 2000 r. na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej „Timesharing – charakter prawny i konstrukcje na gruncie polskiego prawa cywilnego” uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa. W latach 2000-2002 był wykładowcą w Wyższej Szkole Administracji Publicznej w Ostrołęce. Od 1 października 2000 r. jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Prawa Cywilnego (Instytut Prawa Cywilnego) na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Prowadzi zajęcia dydaktyczne między innymi z zakresu prawa cywilnego, w tym ćwiczenia, konwersatoria z porównawczego prawa rzeczowego oraz prawa konsumenckiego i seminaria w tym doktoranckie. Poza wykładami kursowymi i ćwiczeniami na kierunku prawo prowadzi także inne zajęcia dydaktyczne na kierunku administracja. W latach 2001-2006 był zatrudniony

na stanowisku asystenta sędziego Trybunału Konstytucyjnego, a w latach 2006-2016 – na stanowisku Dyrektora Zespołu Orzecznictwa i Studiów Biura Trybunału Konstytucyjnego. Od 2009 r. jest członkiem komitetu redakcyjnego czasopisma „Zagadnienia Sądownictwa Konstytucyjnego”. Jest także recenzentem czasopism „Transformacje Prawa Prywatnego” oraz „Kwartalnik Prawa Prywatnego”. W lutym 2009 r. został powołany w skład Zespołu do opracowania procedury postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, działającego przy Prezesie Trybunału Konstytucyjnego. W latach 2009-2011 prowadził wykłady z zakresu prawa cywilnego w ramach kursu przygotowującego go egzaminów na aplikacje prawnicze. Od 2011 r. jest członkiem Rady Naukowej Instytutu Prawa Cywilnego, a od 2016 r. członkiem Komisji do spraw Badań Naukowych Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego z 9 czerwca 2014 r. na podstawie przedstawionej rozprawy habilitacyjnej pt.: „Instytucjonalizacja wolności majątkowej. Koncepcja prawa podstawowego własności i jej urzeczywistnienie w prawie prywatnym” uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie prawa. W 2015 r. został doradcą Dziekana Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego do spraw potwierdzania efektów uczenia się. W tym roku, został również wybrany do Komitetu Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk (kadencja 2015-2018). W kwietniu 2017 r. uczestniczył i przedstawiał analizę o sytuacji prawnej dotyczącej Trybunału Konstytucyjnego w Komisji Zagadnień Prawnych i Praw Człowieka Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy w Strasburgu. Od 4 kwietnia 2017 r. jest zatrudniony w korpusie służby cywilnej na stanowisku Dyrektora Departamentu Prawa Administracyjnego w Ministerstwie Sprawiedliwości. Kierowany przez niego Departament został utworzony przede wszystkim w celu zapewnienia obsługi merytorycznej, administracyjnej i biurowej Komisji do spraw Reprywatyzacji Nieruchomości Warszawskich. W maju 2018 r. prowadził wykład z zakresu prawa cywilnego w Szkole Prawa Polskiego na Wydziale Prawa Narodowego Uniwersytetu im. Tarasa Szewczenki w Kijowie. Zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 15 maja 2018 r. został powołany w skład funkcjonującego w Ministerstwie Sprawiedliwości Zespołu do spraw reformy prawa wykroczeń. Jest członkiem Akademickiego Klubu Obywatelskiego im. Prezydenta Lecha Kaczyńskiego w Poznaniu oraz Polskiego Towarzystwa Legislacji. Jest także autorem i współautorem licznych publikacji, m.in. monografii i rozdziałów, podręczników, komentarzy, artykułów i sprawozdań. Kilkukrotnie uzyskiwał stypendia, nagrody i wyróżnienia za swój dorobek naukowy. Ponadto aktywnie uczestniczy w konferencjach naukowych.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, Kamil Michał Zaradkiewicz w pełni spełnia ustawowe przesłanki uprawniające ją do ubiegania się o stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej. Kandydat posiada wieloletnie doświadczenie w pracy naukowo-dydaktycznej zdobyte podczas wykonywania obowiązków w Instytucie Wymiaru Sprawiedliwości, w Wyższej Szkole Administracji Publicznej w Ostrołęce oraz w Katedrze Prawa Cywilnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Niezależnie od powyższego posiada doświadczenie w praktycznym stosowaniu prawa, wynikające z pracy w charakterze asystenta sędziego Trybunału Konstytucyjnego, Dyrektora Zespołu Orzecznictwa i Studiów Biura Trybunału Konstytucyjnego, a także Dyrektora Departamentu Prawa Administracyjnego w Ministerstwie Sprawiedliwości. Zdobył także doświadczenie z zakresu legislacji podczas prac w ramach Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego, Zespołu do opracowania procedury postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, działającego przy Prezesie Trybunału oraz działającego w Ministerstwie Sprawiedliwości Zespołu do spraw reformy prawa wykroczeń. Zwłaszcza wieloletnia praca w charakterze Dyrektora Zespołu Orzecznictwa i Studiów Biura Trybunału Konstytucyjnego pozwoliła kandydatowi na wgląd w praktykę funkcjonowania jednej z najwyższych instytucji sądowniczych w Polsce i nabycie kompetencji oczywiście przydatnych w Sądzie Najwyższym. Bardzo dobre wrażenie na zespole członków Krajowej Rady Sądownictwa zrobiła długa rozmowa z kandydatem, podczas której okazał się rozmówcą bardzo kompetentnym, błyskotliwym, z dużą umiejętnością przekonywania z odwołaniem do różnych, często nieoczywistych argumentów. Szeroki zakres wiedzy kandydata z zakresu prawa cywilnego znajduje wyraz w uzyskaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk prawnych oraz w licznych publikacjach z tej dziedziny prawa.

Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że spośród wszystkich zgłoszeń na siedem wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej, siedmioro wskazanych wyżej kandydatów spełnia wymagania wskazane w art. 30 ustawy o SN w stopniu umożliwiającym objęcie ich wnioskiem o powołanie na wyżej wymienione. Stanowiska w niniejszym postępowaniu. Osoby te wyróżniają się wysokim poziomem wiedzy prawniczej na tle pozostałych kandydatów, posiadają również odpowiednie doświadczenie w służbie publicznej, działalności zawodowej lub naukowej. Po wysłuchaniu kandydatów na posiedzeniach zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa, jak również w wyniku analizy zgromadzonej w sprawie dokumentacji, Rada nie ma również wątpliwości, że kandydatów tych cechuje nieskazitelność charakteru. Rozpatrując niniejszą sprawę, Rada

uwzględniła również zakres kognicji Izby Cywilnej Sądu Najwyższego, określony w art. 23 ustawy o SN.

IV

Krajowa Rada Sądownictwa, po dokonaniu kompleksowej oceny wszystkich kandydatur, uznała, że pozostali uczestnicy postępowania nie spełniają kryteriów ustawowych – ocenianych łącznie – w stopniu wyższym niż osoby przedstawione niniejszą uchwałą z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej. Odnośnie do kandydatów nieobjętych wnioskiem o powołanie, Rada uwzględniła przede wszystkim następujące okoliczności.

Lidia Iwona Bagińska urodziła się 18 listopada 1967 r. w Ozorkowie. W 1992 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie Warszawskim, uzyskując tytuł magistra prawa z oceną bardzo dobrą. Po odbyciu w latach 1992-1994 aplikacji sądowej w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Warszawie, złożyła we wrześniu 1994 r. egzamin sędziowski z wynikiem dostatecznym. W październiku 1995 r. złożyła egzamin radcowski. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z 23 listopada 1995 r. została wpisana na listę radców prawnych. Zawód radcy prawnego wykonywała od grudnia 1995 r. do lipca 2001 r. W październiku 2001 r. uzyskała wpis na listę syndyków upadłości przy Sądzie Okręgowym w Warszawie. Uchwałą Okręgowej Rady Adwokackiej w Warszawie z 19 kwietnia 2001 r. została wpisana na listę adwokatów Izby Adwokackiej w Warszawie. Zawód adwokata wykonywała od lipca 2001 r. do grudnia 2006 r. i wykonuje go obecnie, od 1 stycznia 2010 r., w kancelarii Czarnecki & Bagińska, Adwokaci i Radcowie Prawni Sp. k. z siedzibą w Warszawie. W związku z wykonywaniem przez kandydatkę zawodu adwokata Rada Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie podjęła 12 września 2001 r. uchwałę o zawieszeniu wykonywania przez nią zawodu radcy prawnego. W 2004 r. ukończyła z wynikiem bardzo dobrym studia podyplomowe z zakresu prawa europejskiego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. W październiku 2004 r. została wpisana na listę kandydatów na kuratorów przy Sądzie Okręgowym w Warszawie. W dniu 8 grudnia 2006 r. została wybrana przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej na stanowisko sędziego Trybunału Konstytucyjnego. W dniu 6 marca 2007 r. złożyła wobec Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ślubowanie, zaś 12 marca 2007 r. zrzekła się stanowiska sędziego Trybunału Konstytucyjnego. Uchwałą z 21 marca 2007 r. Zgromadzenie

Ogólne Sędziów Trybunału Konstytucyjnego stwierdziło wygaśnięcie mandatu sędziego Trybunału Konstytucyjnego kandydatki. W 2008 r. była wykładowcą w Europejskiej Wyższej Szkole Prawa i Administracji w Warszawie. W latach 2011-2018 prowadziła zajęcia szkoleniowe dla aplikantów Izby Adwokackiej w Warszawie. W latach 2013-2017 była członkiem komisji egzaminacyjnych do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego z siedzibą w Warszawie, przy czym w 2013 r. była egzaminatorem z zakresu prawa gospodarczego, a w latach 2014-2017 egzaminatorem z zakresu prawa cywilnego. Jest autorką i współautorką publikacji, w tym kilku monografii.

Kandydatka nie uzyskała rekomendacji zespołu. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, doświadczenie zawodowe Lidii Iwony Bagińskiej oraz kilka prac jej autorstwa (monografie, komentarz) świadczą o wysokich kwalifikacjach prawniczych. Jednak wspomniane prace naukowe stanowią wąski wycinek szeroko rozumianego prawa cywilnego. Kandydatka nie przedstawiła także swoich pism procesowych (kasacji, pozwów, zażaleń, apelacji) w sprawach cywilnych. Nie wskazała spraw, które pozwoliłyby zweryfikować jej doświadczenie w tym zakresie. Wysoki, teoretyczny poziom wiedzy prawniczej kandydatki w pewnych tylko dziedzinach, wynikający z jej doświadczenia zawodowego nie jest w ocenie Rady wyróżniający, jak chodzi o szerokie spektrum spraw i zagadnień rozpoznawanych w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego, wobec czego nie spełnia ona wystarczającym stopniu przesłanki wskazanej w art. 30 § 1 pkt 6 ustawy o SN.

Ireneusz Stanisław Gąsior urodził się 13 września 1958 r. w Wadowicach. W 1984 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, uzyskując tytuł magistra z oceną dobrą. W 1985 r. był administratorem prywatnych kamienic w Krakowie (Zrzeszenie Właścicieli Nieruchomości). Pracował również jako wychowawca w Pogotowiu Opiekuńczym w Krakowie (lata 1986-1987) i w Zespole Szkół Energetycznych w Krakowie (lata 1988-1990) i referent w Sądzie Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie (lata 1987-1988). Po odbyciu w latach 1987-1989 aplikacji sądowej złożył, we wrześniu 1989 r., egzamin sędziowski z wynikiem dostatecznym. W latach 1990-1994 odbył doktoranckie studia historyczne w Wyższej Szkole Pedagogicznej (obecnie Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej) w Krakowie. W latach 1991-1992 był zatrudniony na stanowisku inspektora windykacji w PKO BP. W 1992 r. złożył egzamin radcowski z wynikiem dostatecznym. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Krakowie z 2 czerwca 1992 r. został wpisany na listę radców prawnych. Od sierpnia 1992 r. tego roku wykonuje zawód radcy prawnego, w tym w latach 1992-2001 w Krakowskiej Spółdzielni Ogrodniczo-Pszczelarskiej,

a od 1994 r. w Grupie PZU – w Zespole Obsługi Prawnej w Krakowie (w latach 2003-2014 i od 2016 r. jako koordynator/kierownik zespołu). Ukończył studia podyplomowe w zakresie: wiedzy o integracji europejskiej na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie (1998 r.), prawa konkurencji i ochrony konsumentów na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie (2000 r.), filozofii na Uniwersytecie Jagiellońskim (2003 r.), pedagogiki w Wyższej Szkole Filozoficzno-Pedagogicznej „Ignatianum” w Krakowie (2005 r.), prawa dowodowego na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie (2014 r.).

Kandydat nie uzyskał rekomendacji zespołu. Ireneusz Stanisław Gąsior posiada wieloletnie doświadczenie w wykonywaniu zawodu radcy prawnego, a także podnosi kwalifikacje przez ukończenie pięciu kierunków studiów podyplomowych, tym nie mniej nie złożył żadnych szczególnie interesujących dokumentów, które mogłyby wyróżniać go spośród ogółu kandydatów. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, brak jest podstaw do przyjęcia, że wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy prawniczej w stopniu odpowiednim dla sędziego Sądu Najwyższego, spełniając w wystarczającym stopniu przesłankę wskazaną w art. 30 § 1 pkt 6 ustawy o SN.

Marcin Tomasz Gocłowski urodził się 16 grudnia 1969 r. w Lublinie. W 1995 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, uzyskując tytuł magistra prawa z oceną bardzo dobrą. W 1994 r. ukończył Studia Prawa Angielskiego i Prawa Europejskiego organizowane przez Ośrodek Studiów Prawa Angielskiego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. W 1995 r. ukończył kurs prawa porównawczego (Faculté Internationale De Droit Compare – Strasbourg). W latach 1995-2000 odbył w trybie dziennym studia doktoranckie na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 2000-2001 był zatrudniony w charakterze konsultanta w Zespole Prawa Cywilnego przy Radzie Legislacyjnej. Od 1 listopada 2002 r. do 31 marca 2006 r. pracował na stanowisku specjalisty w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego. Z dniem 1 kwietnia 2006 r. został mianowany na stanowisko radcy, a z dniem 15 grudnia 2009 r. na stanowisko starszego radcy Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (obecnie Prokuratura Generalna Rzeczypospolitej Polskiej). Jest autorem kilku artykułów dotyczących między innymi pełnomocnictwa, zasady walutowości, instytucji posiadania opublikowanych w „Przeglądzie Prawa Handlowego” i „Państwie i Prawie”. Jest także autorem glos.

Kandydat uzyskał rekomendację zespołu. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa Marcin Tomasz Gocłowski spełnia wymagania formalne. Posiada doświadczenie w pracy na stanowisku specjalisty w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego oraz zdobyte podczas służby

w Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, jednak nie uzyskał stopnia doktora nauk prawnych, a publikacje jego autorstwa obejmują jedynie kilka artykułów. Kandydat legitymuje się krótszym okresem pracy od Jacka Piotra Greli, który ma doświadczenie w pracy na stanowisku sędziego wszystkich szczebli sądownictwa powszechnego oraz w ramach delegacji do orzekania w Sądzie Najwyższym. Marcin Tomasz Gocłowski nie wyróżnia się zatem w wyższym stopniu – niż kandydaci wskazani z wnioskiem o powołanie – wysokim poziomem wiedzy prawniczej, o której mowa w art. 30 § 1 pkt 6 ustawy o SN. Powyższe oraz ograniczona liczba wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej przeznaczonych do obsadzenia w tej procedurze nominacyjnej przesądziło o braku wniosku o powołanie Marcina Tomasza Gocłowskiego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.

Wojciech Mariusz Gonet urodził się 24 marca 1972 r. w Strzyżowie. W 1996 r. ukończył studia z zakresu technologii chemicznej na Politechnice Rzeszowskiej. Był zatrudniony kolejno jako: od września 1996 r. do listopada 1996 grafik komputerowy, od grudnia 1996 r. do stycznia 1997 r. specjalista do spraw zaopatrzenia, od lipca 1997 r. do kwietnia 1999 r. grafik komputerowy, od marca 1999 r. do lutego 2006 r. inspektor kredytowy w banku, od stycznia 2006 r. do stycznia 2013 r., ekspert w banku. W 2000 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie – Filii w Rzeszowie, uzyskując tytuł magistra z oceną dobrą. W październiku 2005 r. uzyskał tytuł doktora nauk ekonomicznych w Kolegium Zarządzania i Finansów Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie. W latach 2006-2015 pracował w Katedrze Prawa Gospodarczego Szkoły Głównej Handlowej. Po odbyciu w latach 2010-2012 aplikacji notarialnej w Izbie Notarialnej w Warszawie złożył, we wrześniu 2012 r., egzamin notarialny z wynikiem pozytywnym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 8 stycznia 2013 r. został powołany na stanowisko asesora notarialnego w Izbie Notarialnej w Warszawie. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 10 grudnia 2013 r. uzyskał status zastępcy notarialnego. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 28 lutego 2014 r. został powołany na stanowisko notariusza z wyznaczeniem siedziby kancelarii notarialnej w Piasecznie i od kwietnia 2014 r. wykonuje ten zawód. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego z 3 października 2014 r. na podstawie monografii pt.: „Naprawa finansów jednostki samorządu terytorialnego” uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w dyscyplinie prawo. Od sierpnia 2015 r. jest zatrudniony na Wydziale Administracji i Nauk Społecznych Politechniki Warszawskiej. Jest członkiem Międzyresortowej Komisji Orzekającej w sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów

Publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości bieżącej kadencji, Prezesem Zarządu Fundacji Prowadzenia Badań Naukowych z siedzibą w Rzeszowie oraz członkiem Zarządu Fundacji „Wsparcie Naukowe Partnerstwa Publiczno-Prywatnego” z siedzibą w Katowicach. Prowadził wykłady, między innymi: dla studentów Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie oraz Uniwersytetu Warszawskiego, aplikantów notarialnych i notariuszy. Jest autorem bądź współautorem szeregu publikacji obejmujących monografie naukowe, podręczniki, komentarze do ustaw, artykuły w czasopismach naukowych.

Kandydat nie uzyskał rekomendacji zespołu. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa doświadczenie Wojciecha Mariusza Goneta w praktycznym stosowaniu prawa ogranicza się do prowadzenia praktyki notarialnej. Rada miała na względzie ożywioną działalność naukowo-badawczą kandydata, która znajduje wyraz w uzyskaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk prawnych oraz licznych publikacjach. Jednak wskazać należy, że choć to prace z zakresu prawa cywilnego, gospodarczego i handlowego to jednak zdecydowana część z nich dotyczy prawa podatkowego, finansowego oraz samorządu. Potwierdzają one wysokie kwalifikacje kandydata, jednak nie do objęcia urzędu sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej, lecz ewentualnie pracy w sądownictwie administracyjnym. Również poglądy kandydata dotyczące rozwiązywania problemów sądownictwa, w zakresie możliwym dla Izby Cywilnej Sądu Najwyższego, np. dotyczącym przewlekłości postępowań, okazały się bardziej oryginalne niż praktyczne. Zwiększenie obciążeń pracą sędziów i oczekiwanie wydłużenia czasu pracy nie wydaje się być najskuteczniejszym rozwiązaniem tego problemu.

Krzysztof Grzesiowski urodził się 9 marca 1976 r. w Gorzowie Wielkopolskim. W 2000 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej złożył, w kwietniu 2003 r., egzamin sędziowski z wynikiem bardzo dobrym. Od 23 czerwca 2003 r. do 20 marca 2007 r. zajmował stanowisko asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w Gorzowie Wielkopolskim. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 marca 2007 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim. W latach 2007-2009 zajmował stanowisko głównego specjalisty w Departamencie Legislacyjno-Prawnym Ministerstwa Sprawiedliwości. Z dniem 31 stycznia 2009 r. zrzekł się urzędu sędziego. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu z 2 grudnia 2008 r. na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej pt.: „Spółdzielcze sposoby nabycia prawa odrębnej własności lokalu” uzyskał stopień

naukowy doktora nauk prawnych. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z 4 lutego 2009 r. został wpisany na listę radców prawnych. Zawód radcy prawnego wykonuje od 12 marca 2009 r. Obecnie jest członkiem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze.

Kandydat nie uzyskał rekomendacji zespołu. Krajowa Rada Sądownictwa doceniła staż pracy i zaangażowanie Krzysztofa Grzesiowskiego w wykonywane obowiązki. Zdaniem Rady, nie wyróżnia się on jednak wysokim poziomem wiedzy prawniczej w stopniu uzasadniającym powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego. Kandydat nie wykazał, aby w jego przypadku uzasadnione było pełnienie służby w wymiarze sprawiedliwości na najwyższych stanowiskach sędziowskich ponieważ w swojej dotychczasowej karierze zawodowej, po zrzeczeniu się urzędu sędziego, nie wykazał żadnego zainteresowania ubieganiem się o powrót do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, zaś jego doświadczenie w wykonywaniu zawodu radcy prawnego, jak również dorobek naukowy (uzyskanie stopnia naukowego doktora) nie są wystarczającą podstawą do przedstawienia go z wnioskiem o powołanie w niniejszej procedurze nominacyjnej.

Małgorzata Maria Heller-Kaczmarek urodziła się 1 lutego 1956 r. w Poznaniu. W 1979 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, uzyskując tytuł magistra z oceną dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej złożyła, we wrześniu 1981 r., egzamin sędziowski z wynikiem dostatecznym. Po odbyciu aplikacji adwokackiej złożyła, w czerwcu 1986 r., egzamin adwokacki z wynikiem dobrym. Uchwałą Okręgowej Rady Adwokackiej w Poznaniu z 30 czerwca 1986 r. została wpisana na listę adwokatów Wielkopolskiej Izby Adwokackiej w Poznaniu. Zawód adwokata wykonywała początkowo w zespole adwokackim, a od 1992 r. wykonuje w formie indywidualnej kancelarii adwokackiej. Kandydatka wypełnia obowiązek korporacyjny w zakresie doskonalenia zawodowego m.in. uczestnicząc w spotkaniach Poznańskiego Seminarium Karnistycznego prowadzonego przez prof. Pawła Wilińskiego oraz prowadząc wykłady dla studentów.

Kandydatka nie uzyskała rekomendacji zespołu. W ocenie Rady, Małgorzata Maria Heller-Kaczmarek jest adwokatem szczególnie zaangażowanym w wykonywanie swoich obowiązków, jednak poziom jej wiedzy prawniczej nie jest na tyle wyróżniający, aby jej służba publiczna w wymiarze sprawiedliwości rozpoczynała się, w wieku 62 lat, od najwyższego stanowiska sędziowskiego.

Maria Agnieszka Jasińska urodziła się 28 lutego 1960 r. w Warszawie. W 1985 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu

Warszawskiego, uzyskując tytuł magistra prawa z oceną dobrą. Po odbyciu w latach 1990-1993 aplikacji radcowskiej złożyła, w grudniu 1993 r., egzamin radcowski z wynikiem dostatecznym. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Olsztynie z 14 stycznia 1994 r. została wpisana na listę radców prawnych. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Olsztynie z 7 listopada 1994 r. jej wpis został przeniesiony na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie. Zawód radcy prawnego wykonuje od 18 lutego 1994 r. Jest autorką licznych publikacji z dziedziny prawa cywilnego, w tym: trzech książek, czterech rozdziałów w monografiach, ponad trzydziestu artykułów w prasie fachowej, a także trzech glos do wyroków Sądu Najwyższego.

Kandydatka nie uzyskała rekomendacji zespołu. Maria Agnieszka Jasińska w wysokim stopniu angażuje się naukowo. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, spełnia warunki powołania jej do pełnienia urzędu sędziego, jednakże – na chwilę obecną – nie na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.

Ewa Kaniok urodziła się 25 listopada 1964 r. w Płocku. W 1988 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą z wyróżnieniem. Po odbyciu w latach 1988-1990 aplikacji sądowej w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Płocku złożyła, we wrześniu 1990 r., egzamin sędziowski z wynikiem bardzo dobrym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 25 października 1990 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w Płocku, w którym orzekała w I Wydziale Cywilnym i rozpoznając sprawy na kilku sesjach w II Wydziale Karnym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 9 października 1992 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Płocku. Orzekała nadal w I Wydziale Cywilnym tego Sądu. Na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości od 1 lipca 1995 r. do 31 grudnia 1996 r. została delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Wojewódzkim w Płocku. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 października 1996 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Wojewódzkiego w Płocku. Obowiązki orzecznicze wykonywała w I Wydziale Cywilnym tego Sądu. Na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości od 1 czerwca 2002 r. do 30 listopada 2003 r. została delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 26 czerwca 2003 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Obowiązki wykonywała początkowo w I Wydziale Cywilnym, a od 1 października 2017 r. orzeka w V Wydziale Cywilnym. W latach 2012-2015 była Przewodniczącą Komisji

Egzaminacyjnych do spraw aplikacji notarialnej przy Ministrze Sprawiedliwości z siedzibą w Warszawie. Od września 2015 r. jest członkiem Kolegium Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

Kandydatka nie uzyskała rekomendacji zespołu. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, Ewa Kaniok posiada bogate doświadczenie orzecznicze jednak na chwilę obecną – mając na uwadze rangę stanowiska, na które pretenduje – nie wyróżnia się poziomem wiedzy prawniczej uzasadniającym wystąpienie w odniesieniu do jej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego. Wysoki poziom kwalifikacji kandydatki cechuje się pewną jednostronnością. Polega to na ograniczeniu się do praktyki orzeczniczej bez prób wyjścia poza nią w formie pracy dydaktycznej, działalności naukowej czy administracyjnej. Kontrastuje to z sylwetkami innych kandydatów, zwłaszcza zaopiniowanych pozytywnie. W szczególności nie zajmuje się działalnością publikacyjną, nie sporządzała glos do orzeczeń sądów, nie zajmuje się również działalnością naukową.

Anna Katarzyna Ludwicińska urodziła się 23 września 1974 r. we Wrocławiu. W 1998 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Wrocławskiego, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji referendarskiej w okręgu Sądu Okręgowego we Wrocławiu złożyła, w kwietniu 2000 r., egzamin referendarski z wynikiem bardzo dobrym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z dniem 10 lipca 2000 r. została mianowana referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, obowiązki wykonywała w VI Wydziale Gospodarczym Krajowego Rejestru Sądowego. Po odbyciu w latach 2000-2003 aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego we Wrocławiu złożyła, w kwietniu 2003 r., egzamin sędziowski z wynikiem dobrym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z dniem 1 lutego 2004 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, w którym orzekała w IV Wydziale Gospodarczym. W 2005 r. ukończyła podyplomowe studium prawa i gospodarki Unii Europejskiej na Wydziale Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 marca 2006 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu. W Sądzie tym orzekała nadal w IV Wydziale Gospodarczym, przy czym od 2 października 2005 r. pełniła obowiązki Zastępcy Przewodniczącego, a od 1 czerwca 2006 r. do 31 stycznia 2008 r. pełniła funkcję Zastępcy Przewodniczącego tego Wydziału. Decyzją Ministra Sprawiedliwości, od 1 stycznia 2008 r. do 30 listopada 2009 r. była delegowana do pełnienia

czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości. Pełniła obowiązki głównego specjalisty w Departamencie Sądów Powszechnych. Z dniem 1 grudnia 2009 r. powierzono jej funkcję Kierownika Sekcji I Rejestru Przedsiębiorców VI Wydziału Krajowego Rejestru Sądowego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu. Orzekała jednocześnie w VIII Wydziale Gospodarczym do spraw Upadłościowych i Naprawczych tego Sądu. Ukończyła studia podyplomowe w zakresie: prawa gospodarczego z elementami ekonomii prawa organizowane przez Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie (2007 r., z wynikiem bardzo dobrym); ekonomii, finansów i zarządzania w postępowaniu upadłościowym organizowane przez Kolegium Nauk o Przedsiębiorstwie Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie (2009 r., z wynikiem dobrym); prawa własności intelektualnej organizowane przez Wydział Zarządzania i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie (2012 r., z wynikiem bardzo dobrym); retoryki i kreowania wizerunku dla prawników organizowane przez Wydział Filologiczny Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach (2014 r., z wynikiem bardzo dobrym). Ponadto kandydatka prowadzi szkolenia i zajęcia dydaktyczne, a także podnosi kwalifikacje przez uczestnictwo w szkoleniach zawodowych.

Kandydatka nie uzyskała rekomendacji zespołu. W ocenie Rady, Anna Katarzyna Ludwicińska posiada doświadczenie orzecznicze i wiedzę prawniczą, jednak wobec braku szczególnych osiągnięć zawodowych czy naukowych, nie są one tak wyróżniające, by uzasadniać jej powołanie na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego. Nie bez znaczenia jest przy tym fakt, że kandydatka jest sędzią sądu rejonowego, a zatem jej awans do Sądu Najwyższego – z pominięciem pozostałych szczebli sądownictwa powszechnego – musiałby być uzasadniony szczególnymi i wyjątkowymi względami merytorycznymi.

Przemysław Mijał urodził się 8 lutego 1977 r. w Szczecinie. Od 1 lutego 2000 r. do 30 września 2001 r. był zatrudniony na stanowisku młodszego archiwisty w Archiwum Państwowym w Szczecinie. W 2001 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. Od 1 lipca 2001 r. do 30 kwietnia 2006 r. pracował jako referent prawny w kancelarii radcy prawnego, od 2 maja 2002 r. do 31 lipca 2005 r. na stanowisku specjalisty do spraw windykacji w spółdzielni mieszkaniowej, a od 1 maja 2006 r. do 31 marca 2007 r. jako aplikant radcowski w kancelarii radców prawnych. W latach 2001-2017 był zatrudniony na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego, początkowo jako asystent, a następnie adiunkt w Katedrze Prawa Konstytucyjnego i Integracji Europejskiej. W marcu 2010 r. uzyskał stopień doktora nauk prawnych w dyscyplinie prawo. Po odbyciu w latach

2003-2007 aplikacji radcowskiej złożył, w maju 2007 r. egzamin radcowski z wynikiem bardzo dobrym. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie z 15 maja 2007 r. został wpisany na listę radców prawnych. Od lipca 2007 r. wykonuje zawód radcy prawnego. Od wielu lat prowadzi także zajęcia szkoleniowe z aplikantami radcowskimi. Pełnił funkcje samorządowe jako: Wicedziekan, Kierownik Szkoleń Zawodowych i członek Prezydium Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie (kadencja na lata 2010-2013). Obecnie pełni funkcję Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie (kadencja 2016-2020) i jest członkiem Krajowej Rady Radców Prawnych. Jest autorem szeregu publikacji, w tym książek, artykułów naukowych i glos.

Kandydat nie uzyskał rekomendacji zespołu. Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że Przemysław Mijał nie wyróżnia się aż tak wysokim poziomem wiedzy prawniczej, jak osoby wskazane z wnioskiem o powołanie. Zdaniem Radym, służba publiczna w wymiarze sprawiedliwości nie powinna rozpoczynać się od najwyższego stanowiska sędziowskiego. Mimo uzyskanego stopnia naukowego doktora nauk prawnych, Przemysław Mijał nie wyróżnia się na tle kontrkandydatów szczególnymi osiągnięciami na polu zawodowym, a jego staż radcy prawnego – w świetle art. 30 § 1 pkt 8 ustawy o SN – nie jest znaczny (jedenaście lat).

Arkadiusz Benedykt Radwan urodził się 2 kwietnia 1976 r. w Tarnowie. W 1999 r. ukończył Studium Zarządzania i Biznesu przy Zakładzie Ekonomii Stosowanej na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie oraz Szkołę Prawa Niemieckiego na Uniwersytetach w Heidelbergu, Moguncji i Krakowie. W 2001 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. W tym samym roku ukończył prawnicze masterskie studia podyplomowe na Wydziale Prawa Uniwersytetu Fryderyka Schillera w Jenie, uzyskując stopień Magister Legum oraz Szkołę Prawa Anglo-Amerykańskiego na tym Uniwersytecie. W 2003 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych, nadany uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie z 14 kwietnia 2003 r. na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej „Prawo poboru w spółce akcyjnej w prawie polskim na tle porównawczym.” W 2003 r. uczestniczył w Międzynarodowym Programie Uniwersytetu Letniego na uczelni Copenhagen Business School, gdzie odbył kurs w zakresie negocjacji i rozwiązywania konfliktów. W latach 2003-2004 był wykładowcą w Zakładzie Prawa Handlowego Uniwersytetu Rzeszowskiego i jednocześnie asystentem w Instytucie Europeistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. W latach 2003-2007 był wykładowcą w Krakowskiej Szkole Wyższej

im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego, w której prowadził między innymi wykłady, seminaria magisterskie i warsztaty. W 2004 r. uczestniczył w kursach ogólnych oraz kursie specjalistycznym z zakresu prawa Unii Europejskiej w Akademii Prawa Europejskiego Europejskiego Instytutu Uniwersyteckiego. W latach 2007-2010 był redaktorem naczelnym „Czasopisma Kwartalnego Całego Prawa Handlowego, Upadłościowego oraz Rynku Kapitałowego”. W 2007 r. ukończył seminarium dla kadry zarządzającej na temat „Zarządzanie strategiczne” w Hertie School of Governance w Berlinie. Od października 2007 r. do końca listopada 2007 r. pracował w Urzędzie Komisji Nadzoru Finansowego na stanowisku Dyrektora Departamentu Edukacji. Od października 2008 r. do września 2009 r. był adiunktem w Katedrze Prawa Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, na którym prowadził zajęcia z podstaw prawa, prawa handlowego i nadzoru nad instytucjami finansowymi. Od października 2009 r. jest Prezesem Zarządu Instytutu Zaawansowanych Studiów Prawnych im. Maurycego Allerhanda. Od lipca 2011 r. wykonuje zawód adwokata, jest wpisany na listę adwokatów Izby Adwokackiej w Krakowie. Od 2015 r. jest członkiem Rady Naukowej dwumiesięcznika „European Company Law (Kluwer Law International)”. Również od 2015 r. należy do rady doradczej Center for European Company Law (CECL) – międzynarodowej sieci akademickiej zrzeszającej Uniwersytety w Lejdzie, Utrechcie, Maastricht, Uppsali i Rzymie. W 2016 r. uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w dyscyplinie prawo ze specjalnością prawo gospodarcze prywatne, nadany uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie z 27 czerwca 2016 r. na podstawie rozprawy habilitacyjnej „Ius dissidentium. Granice konsensusu korporacyjnego i władzy większości w spółkach kapitałowych”. Od października 2017 r. jest zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Społecznej Akademii Nauk w Łodzi, w której prowadzi wykłady i ćwiczenia z zakresu publicznego prawa gospodarczego. Na przestrzeni ostatnich dziesięciu lat uczestniczył w konsultacjach publicznych wielu projektów aktów prawnych, aktów samoregulacyjnych oraz polityk regulacyjnych, m.in. dla Komisji Europejskiej, Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Rozwoju, Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego czy Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie. Oprócz udziału w licznych konferencjach naukowych, sympozjach, seminariach i stypendiach zagranicznych był także częstym panelistą na konferencjach gospodarczych. Współpracuje z szeregiem uczelni zagranicznych oraz z kancelariami o międzynarodowym, szerokim zakresie działalności. Jest czynnym publicystą, jego artykuły, felietony i komentarze ukazują się regularnie w wiodących dziennikach – ogólnopolskich i regionalnych. Jest także autorem licznych publikacji

naukowych, m.in. monografii, rozdziałów w książkach, artykułów w księgach pamiątkowych, artykułów naukowych w czasopismach prawniczych, ekonomicznych i politologicznych, ekspertyz.

Kandydat nie uzyskał rekomendacji zespołu. Rada doceniła bogaty dorobek naukowy i doświadczenie zawodowe Arkadiusza Benedykta Radwana. Wyjątkowa pozycja zawodowa kandydata ma wyraźny rys biznesowy. Różnorodna aktywność ponadnarodowa predestynuje go do objęcia eksponowanych stanowisk w gremiach międzynarodowych – arbitrażu czy trybunałów europejskich. Profil Izby Cywilnej Sądu Najwyższego jest jednak inny, zajmuje się ona znacznie szerszym spektrum zagadnień niż tylko prawem spółek. Codzienna praca w Sądzie Najwyższym byłaby nie do pogodzenia z rozległą działalnością biznesową i naukową kandydata, a nie jest oczywiste, że byłby on gotów konsekwentnie z niej zrezygnować. Osiągnięcia kandydata nie wyróżniają go w stopniu wyższym – niż kandydatów wskazanych z wnioskiem o powołanie – w zakresie spełniania przesłanki wskazanej w art. 30 § 1 pkt 6 ustawy o SN. Powyższe oraz ograniczona liczba wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej przeznaczonych do obsadzenia w tej procedurze nominacyjnej przesądziło o braku wniosku o powołanie Arkadiusza Benedykta Radwana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.

Jacek Roman Sadowski urodził się 28 lutego 1970 r. w Warszawie. W 1996 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Warszawie złożył, w 1998 r., egzamin sędziowski z wynikiem bardzo dobrym. W latach 1998-2001 odbywał asesurę w Sądzie Rejonowym dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, orzekając w V Wydziale Karnym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 27 września 2001 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie. Początkowo orzekał w V Wydziale Karnym, a od 15 kwietnia 2002 r. w XIII Wydziale Gospodarczym tego Sądu. W latach 2005-2007 był delegowany do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości, w którym pełnił funkcję Zastępcy Dyrektora, a następnie Dyrektora Departamentu Legislacyjno-Prawnego. Uchwałą Rady Naukowej Instytutu Prawa Cywilnego Uniwersytetu Warszawskiego z 5 marca 2007 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa na podstawie rozprawy doktorskiej: „Ochrona dóbr osobistych jednostki a wolność prasy – konflikt zasad. Analiza na gruncie polskiego prawa cywilnego”. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 8 stycznia 2008 r. został

powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie. Orzekał w II Wydziale Cywilnym tego Sądu. W latach 2008-2010 pełnił funkcję wizytatora do spraw cywilnych Sądu Okręgowego w Warszawie, a w latach 2010-2011 funkcję Wiceprezesa tego Sądu. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 stycznia 2013 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Początkowo pełnił obowiązki w I Wydziale Cywilnym, a od 1 lutego 2014 r. orzeka w VI Wydziale Cywilnym tego Sądu. Ponadto, w latach 1998-2016 był zatrudniony w Instytucie Wymiaru Sprawiedliwości, początkowo na stanowisku asystenta, a od 2007 r. adiunkta. Pełnił funkcję Przewodniczącego Sekcji Prawa Cywilnego i funkcję Przewodniczącego Sekcji Prawa Ustrojowego i Postępowania Cywilnego tego Instytutu. Jest autorem kilkunastu publikacji naukowych. Uczestniczył w konferencjach, podczas których wygłaszał referaty, także w języku angielskim.

Kandydat nie uzyskał rekomendacji zespołu członków. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła dorobek naukowy i doświadczenie orzecznicze Jacka Romana Sadowskiego. W ocenie Rady, okres orzekania przez kandydata w sprawach cywilnych nie jest szczególnie długi, bowiem początki jego drogi orzeczniczej to praca w wydziale karnym. W sprawach cywilnych kandydat orzeka od około dziesięciu lat, w tym w Sądzie Apelacyjnym od pięciu lat, co w porównaniu z innymi kandydatami jest okresem krótkim i nie dającym wystarczającego doświadczenia orzeczniczego. Odnosząc się do pracy naukowej kandydata Rada miała na uwadze jej ciężar gatunkowy i szerokie spektrum poruszanej problematyki cywilistycznej, ale ma ona szczególne, wyróżniające znaczenie w zakresie dziedziny, w której kandydat się specjalizuje. Osiągnięcia powyższe nie wyróżniają kandydata – w zakresie spełnienia przesłanki z art. 30 § 1 pkt 6 ustawy o SN – w stopniu wyższym, niż kandydatów wskazanych z wnioskiem o powołanie.

Arkadiusz Semeniuk urodził się 24 września 1974 r. w Sierpcu. W 1997 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, uzyskując tytuł magistra z oceną dobrą. W latach 1997-1998 pracował jako inspektor ekonomiczny w Płockiej Energetyce Ciepłej Sp. z o.o. w Płocku. Od kwietnia 1998 r. do września 1998 r. był zatrudniony na stanowisku starszego referenta w Urzędzie Wojewódzkim w Płocku. Po odbyciu w latach 1998-2001 aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w Płocku złożył, w kwietniu 2001 r., egzamin sędziowski z wynikiem bardzo dobrym. Z dniem 25 czerwca 2001 r. został mianowany asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w Kutnie. Obowiązki orzecznicze wykonywał w wydziałach: cywilnym, pracy i grodzkim. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 października

2003 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Kutnie. Z dniem 1 marca 2004 r. został przeniesiony, na własny wniosek, na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Płońsku. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 grudnia 2009 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Płocku, przy czym orzekał w tym Sądzie już od 15 lutego 2006 r., na podstawie stałej delegacji. Zarówno w trakcie pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego, jak i sędziego sądu okręgowego orzekał w wydziałach cywilnych. W 2010 r. ukończył z wynikiem bardzo dobrym studia podyplomowe w zakresie prawa europejskiego dla sędziów sądów powszechnych organizowane przez Instytut Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk we współpracy z Krajową Szkołą Sądownictwa i Prokuratury. Od kwietnia 2011 r. do grudnia 2011 r. pełnił funkcję wizytatora do spraw rodzinnych i nieletnich w Sądzie Okręgowym w Płocku. Począwszy od 1 stycznia 2012 r. był kilkakrotnie delegowany do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości, w którym powierzono mu obowiązki głównego specjalisty w Departamencie Współpracy Międzynarodowej i Prawa Europejskiego. Z dniem 1 stycznia 2013 r. został delegowany do pełnienia powyższych czynności na czas nieokreślony. Z dniem 5 stycznia 2014 r. zrzekł się urzędu sędziego Sądu Okręgowego w Płocku w związku z wyborem na urząd sędziego Basic Court w Mitrowicy w Republice Kosowa, w ramach misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie (EULEX KOSOVO). W dniu 29 września 2014 r. zwrócił się do Krajowej Rady Sądownictwa o przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu na poprzednio zajmowanym stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Płocku w związku z zakończeniem pełnienia urzędu sędziego w misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie (EULEX KOSOVO). Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 15 października 2014 r. uwzględniła wniosek kandydata. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 3 grudnia 2014 r. został powołany do pełnienia urzędu na poprzednio zajmowanym stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Płocku. Z dniem 25 stycznia 2015 r. ponownie zrzekł się urzędu sędziego Sądu Okręgowego w Płocku w związku z wyborem na urząd sędziego w Izbie Specjalnej Sądu Najwyższego Republiki Kosowa w ramach misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie (EULEX KOSOVO). W dniu 16 kwietnia 2018 r. zwrócił się do Krajowej Rady Sądownictwa o przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu na poprzednio zajmowanym stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Płocku w związku z planowanym zakończeniem z dniem 14 czerwca

2018 r. pełnienia urzędu sędziego w misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie (EULEX KOSOVO). Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 15 czerwca 2018 r. uwzględniła wniosek kandydata.

Kandydat nie uzyskał rekomendacji zespołu. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła doświadczenie zawodowe kandydata, w tym orzecznicze zarówno w sądach polskich, jak i podczas pracy na stanowisku sędziego w ramach misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, a także publikacje jego autorstwa. W ocenie Rady Arkadiusz Semeniuk nie wyróżnia się jednak w wystarczającym stopniu wysokim poziomem wiedzy prawniczej, a zatem nie spełnia przesłanki z art. 30 § 1 pkt 6 ustawy o SN.

Andrzej Antoni Sieradzki urodził się 6 maja 1966 r. w Opolu. W 1991 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. Po odbyciu aplikacji sądowej w Okręgu Sądu Wojewódzkiego w Opolu, we wrześniu 1993 r., złożył egzamin sędziowski z wynikiem bardzo dobrym. Z dniem 1 września 1991 r. został mianowany asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w Opolu. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 maja 1995 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Opolu. Orzekał w wydziale pracy i wydziale ksiąg wieczystych tego Sądu. Od 16 lipca 1997 r. pełnił funkcję Prezesa Sądu Rejonowego w Opolu. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 25 stycznia 1999 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Opolu. Orzekał w wydziale cywilnym tego Sądu. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Opolu z 27 lutego 2001 r. został wpisany na listę radców prawnych i w latach 2001-2005 wykonywał zawód radcy prawnego. Uchwałą Okręgowej Rady Adwokackiej w Opolu z 1 grudnia 2005 r. został wpisany na listę adwokatów Izby Adwokackiej w Opolu. Zawód adwokata wykonuje do chwili obecnej.

Kandydat nie uzyskał rekomendacji zespołu. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła doświadczenie orzecznicze Andrzeja Antoniego Sieradzkiego oraz zdobyte w trakcie wykonywania zawodu radcy prawnego i obecnie adwokata. W jej ocenie jednak nie wyróżnia się on w wystarczającym stopniu wysokim poziomem wiedzy w zakresie prawa cywilnego, w szczególności nie uzyskał stopnia naukowego doktora nauk prawnych (doktora habilitowanego nauk prawnych) oraz nie przedstawił żadnych publikacji.

Piotr Skibiński urodził się 27 czerwca 1973 r. w Pyrzycach. W 1997 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. Po odbyciu w latach 1997-1999 aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w Szczecinie złożył, we wrześniu 1999 r., egzamin

sędziowski z wynikiem dobrym i rozpoczął pracę na stanowisku asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 listopada 2001 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim. Orzekał w wydziale cywilnym tego Sądu. Od września 2005 r. do 31 października 2007 r. orzekał w I Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w Szczecinie (po zmianie nazwy Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie), pełniąc od kwietnia 2007 r. do 31 października 2007 r. funkcję Zastępcy Przewodniczącego tego Wydziału. W 2006 r. otworzył przewód doktorski na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego. W latach 2007-2009 był delegowany do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości, w którym wykonywał obowiązki na stanowisku głównego specjalisty w Wydziale Spraw Cywilnych Departamentu Sądów Powszechnych. Orzekał także w ramach delegacji w II Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w Szczecinie. Uczestniczył w rocznym „Poddyplomowym Studium Prawa Cywilnego dla Sędziów Sądów Powszechnych”, organizowanym przez Polską Akademię Nauk. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 25 września 2009 r., został powołany na stanowisko notariusza z wyznaczeniem siedziby kancelarii notarialnej w Stargardzie Szczecińskim. Wobec powyższego z dniem 30 września 2009 r. zrzekł się urzędu sędziego. Zawód notariusza wykonuje do chwili obecnej. Jest autorem sześciu publikacji naukowych. Brał udział w szkoleniach zawodowych, organizowanych między innymi przez Izbę Notarialną w Szczecinie. Prowadzi również wykłady i warsztaty dla aplikantów notarialnych.

Kandydat nie uzyskał rekomendacji zespołu. Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że Piotr Skibiński mimo doświadczenia w pracy na stanowisku sędziego oraz zdobytego w trakcie wykonywania zawodu notariusza nie przedstawił żadnych znaczących publikacji ani pracy naukowej, która wskazywałaby, że stara się on pogłębić swoją wiedzę prawniczą. Nie wypełnia tym samym w wystarczającym stopniu przesłanki wskazanej w art. 30 § 1 pkt 6 ustawy o SN, tj. nie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy prawniczej.

Piotr Sokal urodził się 5 lipca 1973 r. w Wałbrzychu. W 1999 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. W 2000 r. ukończył z wynikiem dobrym studia podyplomowe w zakresie zarządzania i marketingu organizowane przez Kolegium Zarządzania Akademii Ekonomicznej im. Karola Adamieckiego w Katowicach. W latach 1999-2000 był zatrudniony w Banku Spółdzielczym w Jastrzębiu-Zdroju kolejno na stanowisku inspektora do spraw kredytów i specjalisty do spraw windykacji. Od 31 października 2000 r. do 30 listopada

2000 r. współpracował z „Rott & Gembala Kancelaria Radców Prawnych i Adwokatów s.c.” z siedzibą w Bielsku-Białej (umowa zlecenia). Od 1 listopada 2002 r. do 30 września 2006 r. był zatrudniony w Spółdzielni Mieszkaniowej „JAS-MOS” w Jastrzębiu-Zdroju jako specjalista do spraw prawnych. Ponadto współpracował z Kancelarią KANet-Lex spółka komandytowa Hanna Korzan-Rybska i Partnerzy z siedzibą w Jastrzębiu-Zdroju. Po odbyciu w latach 2002-2005 aplikacji radcowskiej złożył, w czerwcu 2005 r., egzamin radcowski z wynikiem dostatecznym plus. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z 28 czerwca 2005 r. został wpisany na listę radców prawnych. Od 15 października 2005 r. wykonuje zawód radcy prawnego. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego z 18 maja 2010 r. na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej pt.: „Zastaw zwykły i rejestrowy na akcjach” uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych. Od 1 czerwca 2011 r. do 31 sierpnia 2014 r. był zatrudniony jako radca prawny w Pawełczyk & Szura Kancelaria Radców Prawnych Spółka Partnerska z siedzibą w Katowicach. W 2017 r. ukończył na Uniwersytecie Śląskim studia podyplomowe z zakresu organów spółek handlowych. Jest autorem kilkunastu publikacji (monografia, komentarze, artykuły, glosy). Brał udział w szkoleniach zawodowych, organizowanych między innymi przez Krajową Izbę Radców Prawnych, a także w konferencjach i posiedzeniach naukowych.

Kandydat nie uzyskał rekomendacji zespołu. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła doświadczenie zawodowe Piotra Sokala zdobyte w trakcie wykonywania zawodu radcy prawnego, jego dorobek publikacyjny oraz uzyskanie stopnia doktora nauk prawnych w zakresie prawa. Jednak osiągnięcia te nie wyróżniają go w stopniu wyższym – niż kandydatów wskazanych z wnioskiem o powołanie – w zakresie spełnienia przesłanki wskazanej w art. 30 § 1 pkt 6 ustawy o SN. Nie uzyskał on stopnia doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie prawa oraz posiada zdecydowanie mniejsze doświadczenie zawodowe i legitymuje się krótszym okresem pracy niż Jacek Piotr Grela czy Małgorzata Manowska, którzy orzekali na stanowisku sędziego wszystkich szczebli sądownictwa powszechnego. Dodatkowo należy podnieść, że kandydat w toku rozmowy z zespołem członków Krajowej Rady Sądownictwa nie wypadł przekonująco. Powyższe oraz ograniczona liczba wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej przeznaczonych do obsadzenia w tej procedurze nominacyjnej przesądziło o braku wniosku o powołanie Piotra Sokala do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.

Paweł Tomasz Tenerowicz urodził się 11 lutego 1968 r. we Wrocławiu. W 1998 r. ukończył wyższe studia magisterskie na Wydziale Prawa Uniwersytetu Wrocławskiego,

uzyskując tytuł magistra z oceną dobrą. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu z 28 maja 2002 r. został wpisany na listę radców prawnych. Od lipca 2002 r. wykonuje zawód radcy prawnego w Kancelarii Prawniczej Tenerowicz z siedzibą w Kiełczowie. Współpracował z Kancelarią Adwokatów i Radców Prawnych Miller Canfield oraz z kancelarią Payne Oakland (lata 2016-2018). Jest współautorem kilku artykułów. Podnosi kwalifikacje przez udział w szkoleniach.

Kandydat nie uzyskał rekomendacji zespołu. Zdaniem Rady wiedzę prawniczą i umiejętności Pawła Tomasza Tenerowicza należy ocenić wysoko, jako wyróżniające na tle innych kandydatów tej branży. Jednak w ocenie Rady poziom wiedzy prawniczej kandydata nie jest wystarczająco wyróżniający na tle innych kandydatów, bowiem zagadnienia, którymi zajmował się on w pracy zawodowej koncentrowały się na kwestiach specjalistycznych, ale niekoniecznie na kompleksowej wiedzy.

Krzysztof Andrzej Wesołowski urodził się 28 grudnia 1960 r. we Wrocławiu. W 1984 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. Od 1 stycznia 1986 r. jest zatrudniony na Uniwersytecie Szczecińskim, kolejno na stanowisku asystenta, adiunkta, starszego wykładowcy, a od lutego 2016 r. profesora nadzwyczajnego. We wrześniu 1989 r. złożył egzamin radcowski z wynikiem bardzo dobrym. Decyzją Okręgowej Komisji Arbitrażowej Państwowego Arbitrażu Gospodarczego z siedzibą w Szczecinie z 26 września 1989 r. został wpisany na listę radców prawnych. Zawód radcy prawnego wykonuje od 1989 r., obecnie jako wspólnik w ramach spółki partnerskiej „Ambrożuk Dąbrowski Garnowski Wesołowski Radcowie Prawni” z siedzibą w Szczecinie. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego z 16 marca 1992 r. na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej pt.: „Odpowiedzialność przewoźnika za szkody przy przewozie przesyłek w świetle ustawy – Prawo przewozowe” uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa. W 2011 r. przeprowadził dwa seminarium organizowane przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury dla sędziów orzekających w sprawach gospodarczych z zakresu regulacji umowy przewozu i spedycji. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego z 17 października 2014 r. na podstawie przedstawionej rozprawy habilitacyjnej pt.: „Umowa międzynarodowego przewozu drogowego towarów na podstawie CMR” uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w dyscyplinie prawo. Od 1 października 2016 r. do 30 września 2017 r. był równocześnie zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego na Uniwersytecie Zielonogórskim. Od kilkunastu lat prowadzi wykłady

dla aplikantów radcowskich Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie. Prowadził także wykłady lub seminaria dla radców prawnych, dla pracowników urzędów i izb skarbowych w Szczecinie i Wrocławiu oraz dla pracowników towarzystw ubezpieczeniowych i przedsiębiorstw transportowo-spedycyjnych. Jest autorem i współautorem licznych publikacji, w tym podręczników, monografii, komentarzy, artykułów, a także glos do orzeczeń Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego i sądów apelacyjnych. Podnosi kwalifikacje także przez udział w szkoleniach organizowanych przez samorząd radcowski.

Kandydat nie uzyskał rekomendacji zespołu. Rada uwzględniła bogaty dorobek naukowy Krzysztofa Andrzeja Wesołowskiego i jego doświadczenie zdobyte w trakcie wykonywania zawodu radcy prawnego. Jednak osiągnięcia te nie wyróżniają go w stopniu wyższym – niż kandydatów wskazanych z wnioskiem o powołanie – w zakresie spełniania przesłanki wskazanej w art. 30 § 1 pkt 6 ustawy o SN. Nie posiada on również porównywalnego do Jacka Piotra Greli doświadczenia w pracy orzeczniczej, który pełnił urząd na stanowisku sędziego wszystkich szczebli sądownictwa powszechnego oraz w ramach delegacji do orzekania w Sądzie Najwyższym. Powyższe oraz ograniczona liczba wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej przeznaczonych do obsadzenia w tej procedurze nominacyjnej przesądziło o braku wniosku o powołanie Krzysztofa Andrzeja Wesołowskiego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.

Małgorzata Danuta Wróblewska urodziła się 1 października 1965 r. w Lublinie. W 1990 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, uzyskując tytuł magistra. W tym samym roku rozpoczęła aplikację notarialną. Od 2 września 1991 r. do 6 maja 1996 r. była zatrudniona w „A. Deczkowska Kancelaria Notarialna” z siedzibą w Lublinie. W 1992 r. zdała egzamin notarialny. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 8 czerwca 1993 r. została powołana na stanowisko asesora notarialnego w Izbie Notarialnej w Lublinie. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 21 marca 1996 r. została powołana na stanowisko notariusza z wyznaczeniem siedziby kancelarii notarialnej w Opolu Lubelskim. W dniu 7 maja 1996 r. rozpoczęła prowadzenie kancelarii notarialnej. Decyzją z 20 czerwca 2000 r. Minister Sprawiedliwości zmienił swoją decyzję z 21 marca 1996 r. i w miejsce dotychczasowej siedziby kancelarii notarialnej w Opolu Lubelskim wyznaczył nową siedzibę kancelarii w Warszawie. Od 27 lipca 2000 r. prowadzi kancelarię notarialną w formie spółki cywilnej z notariusz Ewą Bieniek z siedzibą w Warszawie.

Kandydatka nie uzyskała rekomendacji zespołu. W ocenie Rady, Małgorzata Danuta Wróblewska w trakcie dotychczasowej pracy sporządzała akty notarialne dotyczące szerokiego spektrum działalności notarialnej. Nie przestawiła jednak ani nie udokumentowała osiągnięć prawnych, które wyróżniałyby ją w sposób szczególny na tle jej grupy zawodowej. Nie prowadziła działalności dydaktycznej, społecznej ani naukowej. Pomimo zatem niewątpliwej rzetelnej wiedzy oraz przykładowej służby prawniczej na niwie notariatu kandydatka nie spełnia w wystarczającym stopniu przesłanki wskazanej w art. 30 § 1 pkt 6 ustawy o SN, tj. nie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy prawniczej.

Piotr Tadeusz Zakrzewski urodził się 27 listopada 1971 r. w Lublinie. W 1997 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. Z dniem 1 października 1997 r. podjął zatrudnienie w Katedrze Prawa Cywilnego na Wydziale Prawa Kanonicznego i Świeckiego (obecnie Wydział Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji) Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Obowiązki wykonywał kolejno jako asystent, adiunkt posiadający stopień naukowy doktora (od 15 lutego 2003 r.), a obecnie profesor nadzwyczajny (od 1 października 2013 r.). W dniu 15 października 2002 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa na podstawie uchwały Rady Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Od 2003 r. należy do Towarzystwa Nauk Prawnych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego jako członek współpracownik, a od 2015 r. jako członek korespondent. W dniu 18 października 2011 r. na podstawie przedstawionej rozprawy habilitacyjnej pt.: „Status prawny członka spółdzielni mieszkaniowej w spółdzielczych stosunkach lokatorskich” uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie prawa – prawo cywilne, nadany uchwałą Rady Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II. Z dniem 1 stycznia 2012 r. został powołany na stanowisko Kierownika II Katedry Prawa Cywilnego na Wydziale Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II. Od 2012 r. jest członkiem Rady Programowej kwartalnika naukowego „Prawo i Więź”, a od 2017 r. jego redaktorem naczelnym. Od 1 października 2013 r. do 30 września 2015 r. był także zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Kolegium Jagiellońskim Toruńskiej Szkole Wyższej. Od 2015 r. jest członkiem Komisji Prawniczej Oddziału Lubelskiego Polskiej Akademii Nauk. W 2016 r. został odznaczony przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Brązowym Krzyżem Zasługi. Od 2018 r. jest Przewodniczącym Rady Naukowej Spółdzielczego Instytutu Naukowego. Uczestniczył w licznych konferencjach naukowych

poświęconych problematyce prawa cywilnego, spółdzielczego oraz metodyce nauczania prawa zarówno w charakterze uczestnika, jak i prelegenta. Jest autorem licznych publikacji naukowych i dydaktycznych.

Kandydat uzyskał rekomendację zespołu. Krajowa Rada Sądownictwa uznała jednak, że kandydatura Joanny Teresy Misztal-Koneckiej wypełnia w wyższym stopniu kryteria wyboru niż kandydatura Piotra Tadeusza Zakrzewskiego. Rada uwzględniła bogaty dorobek naukowy tego kandydata. Posiada on jednak zbyt małe, na tle pozostałych kandydatów, zwłaszcza zaopiniowanych pozytywnie, doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa w praktyce. Nie wykonywał zawodu bezpośrednio związanego z postępowaniem prowadzonym przed sądami powszechnymi, ani, tak jak Kamil Michał Zaradkiewicz, związanego z obsługą prawną naczelnych organów państwa. Jego osiągnięcia naukowe nie są wystarczające by skompensować brak praktycznego doświadczenia w stosowaniu prawa. Codzienna praca sędziego Sądu Najwyższego to nie tylko rozwiązywanie złożonych zagadnień prawnych, ale także szereg czynności bardziej rutynowych, wymagających pewnego doświadczenia, które warunkuje sprawność w ich podejmowaniu. Kandydat nie wyróżnia się zatem w stopniu wyższym – niż kandydaci wskazani z wnioskiem o powołanie – wysokim poziomem wiedzy prawniczej, o której mowa w art. 30 § 1 pkt 6 ustawy o SN. Powyższe oraz ograniczona liczba wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej przeznaczonych do obsadzenia w tej procedurze nominacyjnej przesądziło o braku wniosku o powołanie Piotra Tadeusza Zakrzewskiego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.

V

O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie siedmioro wskazanych wyżej kandydatów na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej zdecydował całokształt okoliczności niniejszej sprawy.

Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej, dysponowała dokumentacją dotyczącą poszczególnych uczestników postępowania. Dokumentacja ta, zgodnie z obowiązującymi przepisami, mogła obejmować – w zależności od drogi zawodowej i decyzji kandydata – kartę zgłoszenia wraz z załącznikami, informacje o dorobku naukowym, spis publikacji, opinie przełożonych i rekomendacje, akta osobowe z miejsca pracy kandydata

oraz inne dokumenty złożone przez kandydata lub uzyskane w toku postępowania przez Radę od właściwych podmiotów. Z uwagi jednak na cel, jaki ma spełniać uzasadnienie uchwały, nie ma możliwości szczegółowego omawiania wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach postępowania. Nie oznacza to jednak, że treść tych dokumentów została pominięta przy podejmowaniu uchwały.

Podjmując niniejszą uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła również specyfikę Izby Cywilnej Sądu Najwyższego, w tym zakres jej właściwości określony w art. 23 ustawy o SN. W ocenie Rady, wskazanych siedmiu kandydatów w optymalnym stopniu odpowiada wzorcowi sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej.

VI

Na posiedzeniu 28 sierpnia 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa przeprowadziła w sprawie głosowanie tajne, w związku ze zgłoszeniem przez członka Rady żądania, o którym mowa w art. 21 ust. 2 zdanie 2 ustawy o KRS.

Okoliczności wskazane w uzasadnieniu niniejszej uchwały spowodowały, że w wyniku tego głosowania kandydaci otrzymali następującą liczbę głosów:

- Lidia Iwona Bagińska – 1 głos „za”, przy 3 głosach „przeciw” i 16 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Ireneusz Stanisław Gąsior – brak głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 18 głosach „wstrzymujących się” (2 głosy „nieważne”),
- Marcin Tomasz Gocłowski – 7 głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 12 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Wojciech Mariusz Gonet – brak głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 18 głosach „wstrzymujących się” (2 głosy „nieważne”),
- Jacek Piotr Grela – 19 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się” (brak głosów „nieważnych”),
- Krzysztof Grzesiowski – 2 głosy „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 17 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Małgorzata Maria Heller-Kaczmarek – brak głosów „za”, przy 2 głosach „przeciw” i 18 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Beata Maria Janiszewska – 15 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 6 głosach „wstrzymujących się” (brak głosów „nieważnych”),

- Maria Agnieszka Jasińska – brak głosów „za”, przy 2 głosach „przeciw” i 18 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Ewa Kaniok – brak głosów „za”, przy 3 głosach „przeciw” i 17 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Marcin Krzysztof Krajewski – 21 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i głosów „wstrzymujących się” (brak głosów „nieważnych”),
- Anna Katarzyna Ludwiczynska – brak głosów „za”, przy 3 głosach „przeciw” i 17 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Małgorzata Manowska – 17 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 4 głosach „wstrzymujących się” (brak głosów „nieważnych”),
- Przemysław Mijał – brak głosów „za”, przy 2 głosach „przeciw” i 18 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Joanna Teresa Misztal-Konecka – 10 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 10 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Arkadiusz Benedykt Radwan – 2 głosy „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 17 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Jacek Roman Sadomski – brak głosów „za”, przy 5 głosach „przeciw” i 15 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Arkadiusz Semeniuk – brak głosów „za”, przy 2 głosach „przeciw” i 18 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Andrzej Antoni Sieradzki – brak głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 19 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Piotr Skibiński – brak głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 18 głosach „wstrzymujących się” (2 głosy „nieważne”),
- Piotr Sokal – brak głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 18 głosach „wstrzymujących się” (2 głosy „nieważne”),
- Tomasz Szanciło – 18 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 3 głosach „wstrzymujących się” (brak głosów „nieważnych”),
- Paweł Tomasz Tenerowicz – brak głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 17 głosach „wstrzymujących się” (3 głosy „nieważne”),
- Krzysztof Andrzej Wesołowski – 3 głosy „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 15 głosach „wstrzymujących się” (2 głosy „nieważne”),

- Małgorzata Danuta Wróblewska – brak głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 18 głosach „wstrzymujących się” (2 głosy „nieważne”),
- Piotr Tadeusz Zakrzewski – 6 głosów „za”, przy 2 głosach „przeciw” i 12 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Kamil Michał Zaradkiewicz – 10 głosów „za”, przy 5 głosach „przeciw” i 6 głosach „wstrzymujących się” (brak głosów „nieważnych”).

Wobec powyższego wymaganą bezwzględną większość głosów uzyskali: Jacek Piotr Grela, Beata Maria Janiszewska, Marcin Krzysztof Krajewski, Małgorzata Manowska, Tomasz Szanciło.

W związku z tym, że liczba kandydatów, którzy uzyskali bezwzględną większość, była mniejsza niż liczba wolnych stanowisk, przeprowadzono ponowne głosowanie, z udziałem tych kandydatów, na których oddano największą liczbę głosów „za”, stosownie do § 12 ust. 4 pkt 1 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, stanowiącego załącznik do uchwały nr 265/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. z 2018 r. poz. 840; dalej: regulamin KRS). Zgodnie z § 12 ust. 5 regulaminu KRS, w głosowaniu tym rozpatrzono kandydatury w liczbie wolnych stanowisk sędziowskich powiększonej o jedną osobę lub powiększonej o liczbę kandydatów mających taką samą liczbę głosów co ta osoba. Podczas ponownego głosowania na kandydaturę:

- Marcina Tomasza Gocłowskiego oddano 8 głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 10 głosach „wstrzymujących się” (2 głosy „nieważne”),
- Joanny Teresy Misztal-Koneckiej oddano 11 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 9 głosach „wstrzymujących się” (1 głos „nieważny”),
- Kamila Michała Zaradkiewicza oddano 12 głosów „za”, przy 7 głosach „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się” (brak głosów „nieważnych”).

Wobec powyższego wymaganą bezwzględną większość głosów uzyskali: Joanna Teresa Misztal-Konecka, Kamil Michał Zaradkiewicz.

Mając na uwadze wyniki głosowania, Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę, jak na wstępie.

Przewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa

sędzia Leszek Mazur

POUCZENIE:

Uczestnik postępowania może odwołać się do Naczelnego Sądu Administracyjnego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Odwołanie nie może być oparte na zarzucie niewłaściwej oceny spełniania przez kandydatów kryteriów uwzględnianych przy podejmowaniu rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa, w terminie dwutygodniowym od doręczenia uchwały z uzasadnieniem. Do postępowania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. Przepisu art. 87¹ tej ustawy nie stosuje się (art. 44 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa; Dz. U. z 2018 r. poz. 389, ze zm.).